

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

(27) *Υπεράνθρωπος
έναντίον 'Υπερανθρωπών'*

Υπεράνθρωπος έναντίον Υπερανθρώπων

‘Ο Κοντσοτούπης
και... οί Λύκοι!

ΜΕΣΑ στο σπίτι του δημοσιογράφου Τζίμ Μπάρτον, στη Νέα Υόρκη, δύο παράξενα πλάσματα έχουν ανοίξει τρικούβερτη κουβέντα πάνω σ’ ένα μεγάλο άνοιχτο βιβλίο.

Το ένα από τα πλάσματα αυτά είναι ο Κοντσοτούπης, ένας συνάδελφος του Τζίμ. Είναι μικρόσωμος, σχεδόν νάνος, και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του είναι πολύ κωμικά. Ένα χαζό χαμόγελο είναι αδιάκοπα αποτυπωμένο σ’ αυτά και ή μύτη του, που είναι πολύ μεγάλη, πολύ γαμψή και πολύ κόκκινη, σαλεύει ζωηρά και άστεία, καθώς ο νάνος κουβεντιάξει.

Το άλλο πλάσμα είναι ο

Τσιπιτσιπί, ένα μικροσκοπικό τερατάκι, το μισό του Κοντσοτούπης. Έχει κορμί με ανθρωπινό σχήμα, αλλά στο κεφάλι αντί για μύτη και στόμα έχει ένα μεγάλο ράμφος πουλιού. Τα αυτιά του είναι μεγάλα και όρθια.

Το βιβλίο που ξεφυλλίζουν απεικονίζει σκηνές από τη ζωή στο Βόρειο Πόλο. Παγώθουνα, παγωμένες έκτασεις, Έσκιμωδοί, έλκυθρα, τάραντοι, άρκουδες, φώκιες, παρελαύνουν μπροστά στα μάτια του Κοντσοτούπης και του Τσιπιτσιπί.

— Αυτή είναι ζωή!, λέει ο νάνος με στόμφο. Νά είσαι καλά ντυμένος και νά κάνης σεργιάνι στο Βόρειο Πόλο, ανάμεσα στους Έσκιμώους, που θά σέ θαυμάζουν σαν Θεό τους! Έτσι μούρχεται νά μπω σέ κανένα άερόπλανο

καί νά ξεκινήσω άμέσως γιά τίς χώρες τοῦ Βορρά! Τί ώραία πού θά εἶναι ἐκεῖ! "Όλα ἄσπρα κι' ὅλα σκεπασμένα ἀπό χιόνι!

Ὁ Τσιπιτσιπ ἀφίνει ἕνα σιγανό κοροϊδευτικό γρύλλιμα.

— "Έχει καί ἀρκοῦντες ἐκεῖ Κοντοστούπη!, λέει μέ τή στριγγή θραχνή φωνή του.

Ὁ νάνος ἀγριεύει.

— Γιατί μοῦ τό λές αὐτό, ἐξάμβλωμα; λέει μέ θυμό. Γιά νά φοθηθῶ; Χά, χά, χά! Δέ μέ ξέρεις καλά, φαίνεται! Ἐγώ, ρέ παλιοτέρας, δέν εἶμαι ἐκείνος πού ἔκανα στίς Ἰνδίες τά λιοντάρια νά τά χάσουν ἀπό τήν τρομάρα τους; Ἐγώ δέν εἶμαι ἐκείνος πού συνέτριψε τό στρατό τῶν Ἀμαζόνων καί πού...

— Καλά, καλά!, τόν διακόπτει ὁ Τσιπιτσιπ. Τά ξέρουμε ὅλα αὐτά! Τάχουμε ἀκούσει χίλιες φορές! Εἶσαι ὁ πιό ντυνατός κι' ὁ πιό ἀτρόμητος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου... μόνο πού σέ πιάνει πότε-πότε ἡ καρντία σου καί λιποθυμᾷς!

Ὁ Κοντοστούπης ἀπλώνει τά χέρια του καί ἀρπάζει τόν Τσιπιτσιπ ἀπό τ' αὐτιά.

— Τί εἶπες, ρέ ἑφταμηνίτικο; γρύλλίζει. Δέν ξέρεις πῶς, ὅταν λιποθυμᾶω, τό κάνω ἐπίτηδες γιά νά ξεγελάω τοὺς ἀντιπάλους μου; Πέφτω χάμω, ξενοιάζουν αὐτοί, γυρίζουν ἄλλοι καί ξαφνικά... χρᾶπ!, χύνομαι πάνω τους καί τοὺς ἀρπάζω! "Έτσι μιὰ φορά πού μοῦ ἐπετέθη ἕνας λύκος... Χρι... Χριστουλάκη

μου! Θεούλη μου! Τί θηρία εἶναι αὐτά;

Καί πέφτει μισολιπόθυμος σ' ἕνα ντιβάνι, μέ τήν ἀνάσα πιασμένη, μέ τό πρόσωπο χλωμό καί τά μάτια τοῦ γουρλωμένα καί καρφωμένα στό ἀνοιγμα τῆς πόρτας.

Ένα μεγάλο γκρίζο σκυλί μέ μακρὺ μουσοῦδι, πού θυμίζει λύκο, μπαίνει ἀργά στό δωμάτιο. Πίσω του ἀκολουθεῖ ἕνα ἄλλο σκυλί ὅμοιο μέ τό πρῶτο καί πιό πίσω μπαίνουν στό δωμάτιο ὁ Τζιμ Μπάρτον, ἡ γυναίκα του Ἐλσα, ὁ γυιός τους Ντάνυ, ἕνα ἀθλητικό παιδί μέ πονηρό μούτρο καί ἔξυπνα μάτια, καί ἡ κόρη τους Ντιάνα, ἕνα ὁμορφοκορίτσι μέ λυγερὸ κορμί.

— Χάθηκα! ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης τρέμοντας ὀλόκληρος σάν ψάρι. Πέθανα! Μ' ἔφαγαν οἱ λύκοι! Μὲ κομμάτισαν τά θηρία! Μὲ καταβροχθίσανε τά αἰμοθόρα τέρατα! "Ωχ, ἡ καρδούλα μου! "Ωχ!

— Μὴν κάνης ἔτσι, Κοντοστούπη!, λέει χαμογελώντας ὁ Τζιμ Μπάρτον. Δέν εἶναι λύκοι! Εἶναι σκυλιὰ ἥσυχα καί καλά! Νά, κύτταξε! Ἐρχονται νά σοῦ παίξουν! Φαίνεται πῶς σέ συμπάθησαν κιόλας! Θά γίνετε καλοὶ φίλοι!

Πραγματικά, τά σκυλιὰ πηγαινόουν κοντὰ στόν Κοντοστούπη κοινώντας φιλικὰ τὴν οὐρά τους καί τοῦ γλύφουν τά χέρια.

Ὁ Κοντοστούπης σιέρεχεται ἀπὸ τὴν τρομάρα πού εἶχε δοκιμάσει καί προσπαθεῖ νά

περισώση τὸ γόητρό του με φουσκωμένα λόγια. Σηκώνει-
ται, χαϊδεύει... διστακτικά τὰ
κεφάλια τῶν μεγάλων σκυλι-
ῶν καὶ λέει:

— Μή... φοβόσαστε, σκυλά-
κια μου! Δέ θά σᾶς πειράξω!
Νά ἦσαστε λιοντάρια μάλι-
στα! Δέ θά τὰ πηγαίνατε κα-
λά μαζί μου! Θά σᾶς... τσά-
κιζα στὸ ξύλο! Εἴστε ὅμως
δυὸ φουκαριάρικα σκυλιά καὶ
δὲ θέλω νὰ ποὺν ὅτι ὁ μεγάλ-
ος κυνηγὸς Κοντοστούπης
κατάντησε νὰ τὰ θάζη με
σκυλιά! Τζίμ, τὰ ἔχεις... θα-
φτίσει;

Ὁ Τσιπιτσιπ θάζει τὰ γέ-
λια:

— Χό, χό, χό! Τί εἶναι τὰ
σκυλιά, Κοντοστούπη, ἄνθρω-
ποι γιὰ νὰ τὰ θαφτίσουν καὶ
νὰ τὰ κάνουν... Χριστιανούς;

— Βούλωσε τὸ ἀνόητο στό-
μα σου, τέρας!, ἀπαντάει πε-
ριφρονητικά ὁ νάνος. Ἐννοῶ
τοὺς ἔχουν δώσει ὀνόματα;

— Βεβαίως!, λέει ὁ Τζίμ.
Τὰ θάφτισε ὁ Ντάνυ. Ἐκεῖνο,
ποὺ ἔχει τὴν ἄσπρη βούλα
στὸ κεφάλι, τὸ ὠνόμασε
Τσιπ! Τὸ ἄλλο τὸ ὠνόμασε
Στούπ! Τσιπ ἀπὸ τὸ Τσιπι-
τσιπ, καὶ Στούπ ἀπὸ τὸ Κον-
τοστούπης!

Ὁ Κοντοστούπης ἀγριεύει
καὶ γυρίζει στὸν Ντάνυ.

— Μὲ ποῖο δικαίωμα, μικρέ,
λέει με θυμὸ χρησιμοποίησες
τὸ ὄνομά μου, τὸ ὄνομα τοῦ
ἐνδόξου Κοντοστούπη, ποὺ ἔ-
χει παρασημοφορηθῇ δυὸ φο-
ρὲς ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀ-
μερικῆς, γιὰ νὰ θαφτίσης ἕ-
να σκυλί; Αὐτὸ με προσβάλ-

λει! Προσβάλλει τὸν ἐγώισμό
μου καὶ τὴν ὑπόληψί μου!

— Ἐγὼ ντὲν συμφωνῶ,
Κοντοστούπη!, λέει κοροϊ-
δευτικά ὁ Τσιπιτσιπ. Ἐχω τὴ
γνώμη ὅτι ὁ Ντάνυ, ντίνον-
τας στὸ σκυλί τὸ ὄνομά σου,
προσέβαλε ὄχι ἐσένα ἀλλὰ τὸ
σκυλί!

Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶ-
ναι ἀπερίγραπτο. Ὁ Κοντο-
στούπης τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ,
ρίχνεται πάνω στὸν Τσιπιτσιπ
καὶ κυλιέται μαζί του χάμω,
ἀνταλλάσσουν τὰς γροθιές,
κλωτσιές, ραμφίσματα. καὶ
κουτουλιές καὶ οὐρλιάζοντας
διαπεραστικά!

Τὰ δυὸ σκυλιά, ὁ Τσιπ καὶ
ὁ Στούπ, νομίζοντας πὼς ὁ
Τσιπιτσιπ καὶ ὁ Κοντοστού-
πης... παίζουν, ρίχνονται κι'
αὐτὰ ἐπάνω τοὺς καὶ τὰ δυὸ
σκυλιά, ὁ νάνος καὶ τὸ τερα-
τάκι, γίνονται μιὰ περιστρε-
φόμενη καὶ φωνακλάδικη μᾶ-
ζα ἀπὸ χέρια, πόδια καὶ κορ-
μιά!

Ὁ Τζίμ, γελῶντας ξεκαρδι-
σμένα, τοὺς χωρίζει τραβῶν
τας τὸν ἕνα πρὸς τὰ δῶ καὶ
τὸν ἄλλο πρὸς τὰ κεῖ...

— Ἦσυχα!, φωνάζει αὐστη-
ρά. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χά-
σιμο! Ἐδῶ, Τσιπ! Ἐδῶ,
Στούπ! Ντάνυ καὶ Ντιάνα,
ἐτοιμασθῆτε!. Φεύγουμε σὲ
λίγο!

Ὁ Κοντοστούπης, σκουπί-
ζοντας τὸ ἰδρωμένο πρόσωπό
του καὶ ἀγριοκυττάζοντας
τὸν Τσιπιτσιπ, κάθεται πάλι
στὸ ντιβάνι καὶ ρωτάει:

— Φεύγετε; Γιὰ ποῦ, παρα-
καλῶ;

— Για τὸ Βόρειο Πόλο!
 Ὁ νάνος καὶ ὁ Τσιπιτσιπί,
 ἀναπηδοὺν κατάπληκτοι.

— Γιά τό... Βόρειο Πόλο!,
 τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης.
 Κύριε ἐλέησον! Προφήτης εἰ-
 μαι;

— Γιατί, Κοντοστούπη;

— Πρὶν ἐρθῇτε, ξεφυλλίζα-
 με μὲ τὸν Τσιπιτσιπί ἓνα θι-
 θλίό γιὰ τὸ Βόρειο Πόλο! Τί
 δουλειὰ ὅμως ἔχετε ἐσεῖς στὸ
 Βόρειο Πόλο;

— Πηγαίνουμε, ἀπαντᾷ ὁ
 Τζίμ, νὰ λύσουμε ἓνα παρά-
 ξενο μυστήριο. Δέκα ἐπιστη-
 μονικὲς ἀποστολές, πού ξε-
 κίνησαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, τὴ

Ρωσία καὶ τὴ Νορβηγία,
 τοὺς τελευταίους τρεῖς μῆνες,
 γιὰ νὰ ἐξερευνήσουν τὸν Πό-
 λο, χάθηκαν χωρὶς ν' ἀφή-
 σουν κανένα ἶχνος στὶς ἀπέ-
 ραντες παγωμένες ἐκτάσεις!
 Γι' αὐτὸ ἀναλάβαμε ἐμεῖς νὰ
 τοὺς θροῦμε καὶ νὰ δοῦμε τί
 συμβαίνει ἐκεῖ!

— Ξέρω, ξέρω!, ἀπαντᾷ
 ὁ νάνος. Ἀρχίζουν νά... παί-
 ζουν χιονοπόλεμο καὶ ξέχα-
 σαν νὰ γυρίσουν πίσω! Πάρε
 με καὶ μένα, Τζίμ! Πάρε με
 μαζί σου! Τὸ ὄνειρό μου ἦ-
 ταν νὰ πάω μιὰ μέρα στὸ
 Βόρειο Πόλο!

— Μά... μπορεί νὰ ἔχουμε
 περιπέτειες καὶ μάχες!, λέει
 ὁ Τζίμ.

— Μάχες στὸ Βόρειο Πό-
 λο; λέει περιφρονητικὰ ὁ Κον-
 τοστούπης. Κουραφέζαλα!
 Ἐκεῖ ζοῦνε μόνο Ἔσκιμωοι
 καὶ πουλιά! Πάρε με μαζί
 σου, Τζίμ!...

Στὸ Βόρειο Πόλο

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ἄρ-
 γότερα, ἓνα ἐλικόπτερο χα-
 μηλώνει σιγὰ-σιγὰ καὶ προσ-
 γειώνεται ἀπαλὰ στὶς παγω-
 μένες ἐκτάσεις τοῦ Βορείου
 Πόλου.

Ἡ πόρτα τῆς καμπίνας τοῦ
 ἀνοίγει καὶ ὁ Τζίμ Μπάρτον,
 ὁ Ντάνυ, ἡ Ντιάνα, καὶ ὁ κω-
 μικός νάνος, ὁ Κοντοστούπης,
 βγαίνουν ἔξω.

Εἶναι ὅλοι τους παράξε-
 να ντυμένοι. Ὁ Κοντοστού-
 πης εἶναι τυλιγμένος μὲ γοῦ-

Τὰ παιδιὰ ὤρμησαν ἐναντίον τοῦ
 μαμούθ!

νες, πού τόν κάνουν νά μοιάζει με Έσκιμωο.

‘Ο Τζίμ φορεῖ μιὰ περίεργη κόκκινη στολή με ἄσπρη μπέρτα καί ἓνα «Υ» κεντημένο στό στήθος του με χρυσοῦ κλωστή. Αὐτό εἶναι τὸ σήμα τοῦ ξακουστοῦ Ὑπερανθρώπου! ‘Ο Τζίμ Μπάρτον δέν εἶναι στήν πραγματικότητα ἄλλος ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸν πιὸ δυνατὸ ἄνθρωπο τοῦ κόσμου, τὸν μεγαλύτερο ἥρωα ὅλων τῶν ἐποχῶν!

‘Ο Ντάνυ, πού φορεῖ ἓνα κοστοῦμι ὅμοιο με τὸν πατέρα του, ἀλλὰ με χρώμα κίτρινο, εἶναι ὁ περίφημος Κεραυνός, τὸ Παιδί-Θαῦμα, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου!

‘Η Ντιάνα, εἶναι ντυμένη μ’ ἓνα κόκκινο χρυσοκέντητο φόρεμα καί μικρὴ ἄσπρη μπέρτα. Εἶναι γνωστὴ σὰ κορίτσια καί στ’ ἀγόρια ὅλου τοῦ κόσμου ὡς ἡ Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου!

‘Ο Κοντοστούπης εἶναι ἐνθουσιασμένος. Χτυπάει τὰ γαντοφορεμένα χέρια του με ταχύ τους γιὰ νὰ ζεσταθῇ καί χοροπηδαεὶ λέγοντας τραγουδιστά:

«Τί ωραῖα! Τί ωραῖα!
Φτάσαμε στὸν Πόλο!
Ἔτσι μούρχειται νὰ φάω
τὸ ἄσπρο χιόνι ὅλο!...»

Ἀρπάζει ἀπὸ χάμω χοῦφτες χιόνι καί τὸ πετάει στὸν Ὑπεράνθρωπο καί σὰ παιδιὰ οὐρλιάζοντας σὰν ἰνδιάνος:

— Γιούχουουου! Γιούχουουου! Γιούχου... ὦχ! Μπρρρ!

‘Ο Κοντοστούπης ἔμοιαζε με Έσκιμωο!

Χοτ! Φτοῦ! Χπ! Φτοῦ! Πνίγηκα! Μπρρ!

‘Ο Κεραυνός, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴ φλυαρία του, τοῦ εἶχε πετάξει μιὰ χοντρή χιονομπάλα ὁλόϊσια σὸ στόμα, μπουκλώνοντας τον!

— Μ’ ἔφαγες, Κεραυνέ!, γρυλλίζει ὁ νάνος! Πάω χαμένος ἀπὸ χιόνι! Δέν τὸ περίμενα αὐτό! Ἐχω περάσει ἀπὸ φωτιά καί κόλαση, χωρίς νὰ πάθω τίποτα, καί πεθαίνω τώρα ἀπὸ τὸ ἄκακο χιόνι! ὦχ, ἡ καρδούλα μου! ...Μὴ μοῦ τὸ ξανακάνῃς αὐτό, Κεραυνούλη μου! Φτοῦ!

— Ἦσυχα τώρα!, λέει αὐστηρά ὁ Ὑπεράνθρωπος. Δέν ἤρθαμε γιὰ νὰ παίξουμε, ὅλ-

λά νά δουλέψουμε! Έσύ, Κοντοστούπη, θά μείνης ἐδῶ νά μᾶς περιμένης καί νά ἐτοιμάσης τὸ φαγητό! Ἐμεῖς θά κάνουμε μιὰ σύντομη θόλτα γιὰ νά ἐρευνήσουμε ἕνα μέρος τοῦ Πόλου. Οἱ ἐκτάσεις εἶναι τόσο μεγάλες, ὥστε θά χρειαστοῦμε μέρες γιὰ νά καταλήξουμε σὲ ἀποτέλεσμα...

— Ἐντάξει, λέει ὁ Κοντοστούπης. Θά μείνω ἐδῶ κι' ὅταν γυρίσετε, θά βρῆτε ἕτοιμο τὸ φαγητό κι' ἕναν καλὸ χιονάνθρωπο!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀπλῶνουν τὰ μπράτσα τους, λυγίζουν τὰ γόνατά τους καί τὰ τεντώνουν πάλι ἀπότομα. Ἀπογειώνονται καί πετοῦν πρὸς διαφορετικὲς κατευθύνσεις, πάνω ἀπὸ τὶς ἀπέραντες χιονισμένες ἐκτάσεις.

Ὁ Κοντοστούπης μένει μόνος καί εἶναι ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν μοναξιά του.

Κυττάζει γύρω τὸ χιόνι καί ἀναγαλιάζει ἡ ψυχὴ του.

— Θά κάνω μιὰ θόλτα πρὶν μαγειρέψω!, λέει. Μπορεῖ νά θρῶ καί κανένα πουλὶ καί νά κάνω ἔτσι τὸ φαγητό πὺ νόστιμο! Θά πάρω μαζί μου τὸ κυνηγετικὸ τουφέκι μου!

Μπαίνει στὸ ἐλικόπτερο καί ξαναβγαίνει κρατώντας μιὰ ἐπαναληπτικὴ κυνηγετικὴ καραμπίνα, ἀπὸ ἐκείνες ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ νά σκοτώνουν μεγάλα θηρία. Ἡ καραμπίνα αὐτὴ δὲν ἔχει σκάγια, ἀλλὰ μεγάλες σφαίρες.

Ὁ Κοντοστούπης, ποὺ δὲν

ἔχει ξαναπιάσει καραμπίνα στὰ χέρια του, κρατᾷ τὸ ὄπλο μὲ ἀπέραντη προσοχή, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια του φοβισμένα.

Ἡ μεγάλη γαμψὴ μύτη του σαλεύει κωμικά.

— Κα... κα... καραμπίνα μου, τραυλίζει προχωρώντας μέσα στὸ χιόνι, κά... κά... κάτσε φρόνιμα, ἔ; Μὴ μοῦ κάνης καμμιὰ κουτσουκέλα! Μὴν πυροβολήσης πρὶν... σοῦ πῶ ἐγώ! Μὴν τὸ κάνης αὐτό γιατί θά μὲ πιάσῃ ἡ καρδούλα μου καί θά μὲ χάσῃ! Θά μείνης μόνη ἐδῶ στὴν ἔρημιά καί θά σοῦ συμβῇ κανένα κακό!

Περπατάει μέσα στὰ χιόνια μὲ δυσκολία σηκώνοντας ψηλά τὰ πόδια του σὰν χορευτῆς.

Ξεμακραίνει ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο καί σὲ λίγο στρίβει πίσω ἀπὸ ἕνα λόφο καί τὸ χάνει ἀπὸ τὰ μάτια του.

Κυττάζει γύρω, μὰ δὲ βλέπει τίποτα, οὔτε πουλὶ οὔτε ζῶο.

— Τί ἔρημιά εἶναι αὕτη!, μουρμουρίζει. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲ θά μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νά δοκιμάσω τὶς κυνηγετικὲς ἱκανότητές μου! Ἀ! Τί εἶναι αὐτὸ ἐκεῖ;

Βλέπει κάτι μαῦρο νά ἐξέλθῃ μέσα ἀπὸ τὸ χιόνι, μερικὰ μέτρα πρὸς τὰ δεξιὰ του.

— Ἕνας κορμὸς δέντρου!, λέει. Γιὰ νά δοῦμε, Κοντοστούπη, θά τὸν πετύχῃς;

Σηκώνει τὴν καραμπίνα του καί τὴν στηρίζει στὸν ὦμο του. Μὲ δυσκολία μπορεῖ

νά την κρατήση, γιατί ἡ καρμπίνα εἶναι... μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ μπόι του!

Σημαδεύει μουρμουρίζον-
τας:

— Νά τραβήξω τὴ σκανδά-
λη ἢ νά μὴν τὴ τραβήξω;
"Ἄν ἡ σφαῖρα, ἀντὶ νά πάη
μπροστά, γυρίση πίσω; Τί θὰ
γίνη; Θὰ μὲ χτυπήσῃ στὴν
καρδιά καὶ θὰ πάθω... συγ-
κοπή ἀπὸ τὸ φόβο μου! Νά
πυροβολήσω ἢ νά μὴν πυρο-
βολήσω;

Καὶ τότε κάτι τὸν πιάνει
ἀπὸ πίσω! Κάτι σὰν χέρι τυ-
λίγεται γύρω ἀπὸ τὴ μέση
του καὶ κάτι ἄλλο, σὰν χέρι
κι' αὐτό, τοῦ σκεπάζει τὰ μά-
τια.

Μιά φωνὴ λέει κοντὰ στὸ
αὐτί του:

— Μού-ου-ου-ου-ου!

— Ἀχά!, κάνει ὁ ἄνθρωπος.
Δέν πιάνουν αὐτὰ τὰ κόλπα
σέ μένα! Σὲ γνώρισα! Εἶσαι
ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἦρθες
σιγά-σιγά ἀπὸ πίσω γιὰ νά
μὲ τρομάξης! Χά, χά, χά!
Νά τρομάξης τὸν ἀτρόμητο
Κοντοστούπη! Βγάλε τώρα
τὰ χέρια σου!

— Μού-ου-ου-ου!, κάνει
πάλι στὸ αὐτί του ἡ φωνή.

— Καλά, καλά!, λέει ὁ
Κοντοστούπης. Ἐντάξει!, Πές
πῶς σὲ φοβήθηκα! Βγάλε τώ-
ρα τὰ χέρια σου ἀπὸ πάνω
μου γιατί κοντεύεις νά μὲ
σκάσης! Οὐφ!

Κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι,
ξεφεύγει ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα
καὶ γυρίζει.

— "Α... ἄ... ἄ... ἄ... ἅγιοι
Πάντες!, τραυλίζει μὲ τὴν

ψυχὴ στὸ στόμα. Πε... πεθαί-
νω!

Μπροστά του, ὄρθια στὰ
πίσω πόδια της, στέκεται μιὰ
τεράστια γκριζὰ ἀρκούδα!...

Ὁ Πρωτόγονος

ΤΟ μεταξύ, οἱ
τρεῖς Ὑπεράνθρωποι σκίζουν
τὸν παγερὸ ἀέρα τοῦ Πόλου
πρὸς τρεῖς διαφορετικὲς κα-
τευθύνσεις.

Κάθε τόσο ὁ πατέρας καὶ
τὰ δυὸ παιδιά συνεννοοῦνται
μεταξύ τους μὲ τὴ βοήθεια μ-
κροσκοπικῶν ραδιοπομπῶν
ποὺ εἶναι στερεωμένα στὰ χέ-
ρια τους σὰν ρολογάκια.

Ξαφνικά, ὁ Ὑπεράνθρω-
πος κι' ἡ Ἀστραπὴ ἀκοῦνε
τὴ φωνὴ τοῦ Κεραυνοῦ νά
λέη:

«Πατέρα! Ντιάνα! Βλέπω
κάτι καταπληκτικό! Ἐλάτε
ἀμέσως κοντὰ μου! Βρίσκο-
μαι δυτικὰ τοῦ μεγάλου γα-
λάζιου βουνοῦ, ποὺ εἶδαμε κα-
θὼς προσγειωνόμαστε! Ἐ-
λάτε ἀμέσως!»

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ἡ Ἀ-
στραπὴ γυρίζουν πρὸς τὴν κα-
τευθύνσι, ποὺ τοὺς εἶχε ὑπο-
δείξει ὁ Κεραυνός, καὶ ἀνα-
πτύσσουν ἀπίστευτὴ ταχύ-
τητα. Σκίζοντας τὸν ἀέρα
σὰν δυὸ ζωντανὲς κόκκινες
βολίδες φτάνουν μέσα σὲ λί-
γες στιγμὲς κοντὰ στὸν γυιὸ
τοῦ Ὑπεράνθρωπου.

Ὁ Κεραυνὸς τοὺς δείχνει
κάτι ποὺ μαυρίζει κάτω, πά-
νω στὸ χιόνι.

Ἡ Ἀστραπὴ ἀφήνει μιὰ

κραυγή έκπληξης και φρίκης.

Κάτω, πάνω στο χιόνι, περπατάει ένας γίγαντας, ένας τρομερός γίγαντας τρία μέτρα ύψος! Τά μαλλιά του είναι ανακατωμένα, τὰ μπράτσα του χοντρά και μυώδη και οι ώμοι πλατείς σαν μυλόπετρες! Τά χαρακτηριστικά του προσώπου του είναι κτηνώδη!

— Παράξενο!, λέει ο 'Υπεράνθρωπος. Είναι ένας προϊστορικός άνθρωπος, από εκείνους που ζούσαν πάνω στη γη, έδω και εκατομμύρια χρόνια! Πώς ζή ακόμα; Και πώς

"Ήταν ένας γίγαντας κλεισμένος
σ'ε πάγο!

έπέζησε στο πέρασμα των αιώνων; Αυτό είναι ένα μεγάλο μυστήριο, που ίσως μάς εξηγήσει και το πώς χάθηκαν οι έπιστημονικές αποστολές! "Ας προσγειωθούμε! "Ίσως μπορέσουμε νά μάθουμε κάτι από αυτόν!

Προσγειώνονται άθόρυβα μπροστά στον προϊστορικό άνθρωπο, που σταματάει άπτόμα κατάπληκτος. Τά μικρά μάτια του άστράφτουν από ζώδη θυμό και τά χέρια του σφίγγονται σ'ε όγκώδεις γροθιές που θυμίζουν... μπάλες ποδοσφαίρου!

Πρην όμως κινηθή για νά έπιτεθή έναντίον τους, ό 'Υπεράνθρωπος λέει:

— Είμαστε φίλοι!

Ο προϊστορικός άνθρωπος γουρλώνει τά μάτια του και αφήνει ένα υπόκωφο γρύλλισμα:

— "Εγκω φόνον έσέ!

Ο 'Υπεράνθρωπος άναπνέει σάμπως τά λόγια αυτά νά ήταν μιá γροθιά στο πρόσωπό του.

— Μιλáει... άρχαία έλληνικά!, λέει έμβρόντητος. "Η κά ποια άρχαία γλώσσα από τήν όποία γεννήθηκαν τά άρχαία έλληνικά!

— "Ημείς φίλοι!, λέει στον πρωτόγονο.

— "Εγκω ού φίλοι! "Εγκω φόνον έσέ! "Εγκω σάρουμ!

— Σάρουμ θά πη έχθρός, φαίνεται!, λέει ό 'Υπεράνθρωπος στά παιδιά του. Δέν έχει καθόλου καλούς σκοπούς άπέναντί μας ό παράξενος αυτός άνθρωπος! "Ίσως...

Δέν προλαβαίνει νά ἀποτελειώσῃ τή φράσι του. Ὁ πρῶτος γόνος, μ' ἓνα ταχύτατο καί τεράστιο πήδημα, ὁρμάει ἐναντίον του.

Ἡ ὀγκώδης γροθιά του κινεῖται σάν ἀερόλιθος καί χτυπάει τόν ἥρωά μας στό πρόσωπο, στέλνοντάς τον νά σωριασθῇ στό χιόνι εἴκοσι μέτρα μακριά! Γιά μερικές στιγμές, ὁ Ὑπεράνθρωπος, τυφλωμένος ἀπό τὸ τρομακτικὸ ἐκείνο κτύπημα καί ζαλισμένος, δὲ βλέπει τί γίνεται γύρω του!

Τὸ σαγόνι του, ὅπου τὸν εἴχε χτυπήσει ἡ γροθιά τοῦ πρωτόγονου, πονάει τόσο πολύ, ὥστε ἔχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ σαγόνι του πάει νά ξεκολλήσῃ!

Ἔπειτα, ἡ ὄρασί του ξεθολώνει καί βλέπει τὰ δυὸ παιδιὰ του νά στριφογυρίζουν πετῶντας γύρω ἀπὸ τὸν πρωτόγονο, χτυπῶντας τον.

Ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος σαλεύει τὰ χοντρά μπράτσα του μὲ μανία, γρυλλίζοντας καί λέγοντας πάλι καί πάλι: — "Ἐγκω φόνον ἐσέ! Ἐγκω φόνον ἐσέ! Ἐγκω φόνον ἐσέ! Ἐγκω φόνον ἐσέ!"

Ξαφνικά, ἡ γροθιά του συναντᾷ τὴν Ἀστραπή στό στήθος καί τὸ κοριτσάκι χάνοντας γιὰ μιὰ-δυὸ στιγμὲς τὴν αἰσθήσεώς της, τινάζεται ψηλά καί πηγαίνει παῖ πέφτει πάνω στό χιόνι!

Ἔπειτα, ὁ πρωτόγονος καθορθώνει νά ἀρπάξῃ τὸν Κεραυνὸ ἀπὸ τὸ πόδι!

Στριφογυρίζει μὲ μανία τὸ παιδί σάν σφεντόνα καί ἐ-

Ὁ Σατούρ σκόνησαπε στὴν πλάτη τοῦ Κοντοστούτη!

τοιμάζεται νά τὸ χτυπήσῃ μὲ ὅλη του τὴ δύναμι πάνω σ' ἓνα θράχο ἀπὸ πάγο, γρυλλίζοντας πάλι:

— "Ἐγκω φόνον ἐσέ!"

Μὰ δέν προλαβαίνει. Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ποῦ ἔχει συνέλθει ἐντελῶς στὸ μεταξύ, συσπειρώνεται καί ἐκτοξεύεται πρὸς τὸ μέρος του σάν ἰσχυρὸ ἀτσάλινο ἐλατήριο, σάν βλήμα ριγμένο ἀπὸ σφεντόνα κύκλωπα!

Σκίζει τὸν ἀέρα μὲ τὸ κεφάλι μπροστά καί χτυπάει τὸν πρωτόγονο κατάστηθα!

Τὸ πλατὺ στήθος τοῦ ἀνθρώπου τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς ἀντηχεῖ θουερά σάν ἐτάστιο τούμπανο χτυπημένο ἀπὸ γιγάντιο σφυρί κι' ὁ ἦχος

ος συσπᾶται φριχτά, διπλώνεται στα δυο παρατώντας τὸν Κεραυνὸ καί, θογγώντας ἀνα τριχιαστικά, κυλάει πάνω στὸ χιόνι.

Ἐκεῖ, σπαρταράει μιὰ-δυὸ φορὲς καὶ μουρμουρίζει:

— Ἐσὺ φόνον ἐμέ!

Καὶ μένει ἀσάλευτος, νεκρός!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ Ἀστραπή, ποὺ ἔχει συνέλθει κι' αὐτὴ, συνεφέρνουν τὸν Κεραυνὸ τρίβοντας τὸ μέτωπό του μὲ χιόνι.

— Εἶναι κρίμα, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, ποὺ δὲν συνεκράτησα τὴ δύναμί μου! Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσω! Ἔπρεπε νὰ τὸν πιάσουμε ζωντανό, γιατί μόνον ἔτσι θὰ μπορούσαμε νὰ μάθουμε κάτι ἀπὸ τὸ μυστήριό τῆς ζωῆς του! Κινδύνευες ὅμως ἐσὺ, Ντάνυ, καὶ δὲν μπόρεσα νὰ διατηρήσω τὴν ψυχραιμία μου καὶ νὰ ὑπολογίσω τὰ χτυπήματά μου ὥστε νὰ μὴν τὸν σκοτώσω!... Ἀς ψάξουμε ὅμως γύρω. Μπορεῖ νὰ ἀνάκαλύψουμε κάτι...

Μὰ δὲν ἀνακαλύπτουν τίποτα, ἐκτός ἀπὸ τὶς πατημασιὲς τοῦ πρωτόγονου πάνω στὸ χιόνι, ποὺ τοὺς ὡδήγησαν στὴν ὀχθὴ μιᾶς λιμνούλας. Ἐκεῖ, κάτι φρέσκα ψαροκόκκαλα δείχνουν ὅτι ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος εἶχε ψαρέψει καὶ εἶχε φάει τὰ ψάρια ὠμά.

— Ἀς γυρίσουμε πίσω στὸ ἐλικόπτερο, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, γιὰ νὰ σκεφτοῦμε καὶ νὰ καταστρώσουμε τὰ σχέδιά μας. Θὰ ξαναγυρίσου

με ἀργότερα στὴ λίμνη αὐτή. Ἄν ὑπάρχουν κι' ἄλλοι πρωτόγονοι, θὰ πᾶνε σίγουρα κι' αὐτοὶ στὴ λίμνη νὰ ψαρέψουν...

Ἀπογειώνονται καὶ, γυρίζουν πετώντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ ἐλικόπτερου...

Ἡ Νίκη τοῦ Κοντοστούπη

ΑΡΚΟΥΔΑ μουγυρίζει ὑπόκωφα:

— Μού-ου-ου-ου-ου!

— ὦχ!, κάνει ὁ Κοντοστούπη. Ἡ καρδιά μου! Πεθαίνω! Μὴ, ἀρκούδα μου! Μὴ, ἀρκουδίτσα μου! Μὴ κοπέλλα μου! Τί ἔχεις μαζί μου καὶ γκρινιάζεις ἔτσι; Ἐχοῦμε προηγούμενα; Μὲ ξέρεις; Σὲ ξέρω;

— Μού-ου-ου-ου-ου! κάνει ἡ ἀρκούδα σαλεύοντας ἄγρια τὸ κεφάλι της καὶ δείχνει τὰ δόντια της.

— Μούου; μουρμουρίζει ὁ νάνος. Γιατί μοῦ κάνεις μούου; Γιατί μοῦ ἀγριεύεις, καλή μου; Μὴ! Μὴ! Μὴ! Ἄχ! Διαλύομαι!

Ἡ ἀρκούδα προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος του καὶ μὲ τὸ ἓνα μπροστινὸ πόδι της χτυπάει τὸν Κοντοστούπη στὸ κεφάλι!

Ὁ νάνος, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ χτύπημα, ποὺ εὐτυχῶς δὲν ἦταν πολὺ δυνατό, παραπατάει καὶ πέφτει. Τὴν ἴδια στιγμή, τὰ δάχτυλά του συσπώνται ἀπὸ τὸν πόνο καί... τραβοῦν τὴ σκανδάλη!

Ἡ καρραμπίνα ἐκτωρσοκρο-

τεῖ, ξεφεύγει μέ τό κλώσημα πού κάνει ἀπό τὰ χέρια του καί πέφτει χάμω δίπλα του!

Ἡ σφαῖρα πηγαίνει καί χτυπάει τήν ἀρκούδα ἀνάμεσα στά μάτια καί τὰ ἄγριο θηρίο σωριάζεται νεκρό μέ μιὰ στρογγυλή τρύπα στό κρανίο!

Μά ὁ Κοντοστούπης δέν τό βλέπει αὐτό. Μέ τὰ μάτια κλειστά, γιά νά μήν ἀντικρύσῃ τὰ τρομερά δόντια τῆς ἀρκούδας, μένει ξαπλωμένος χάμω περιμένοντας νά ριχτῇ ἐπάνω του τό θηρίο τῶν πάντων!

«Τώρα θά χωθοῦν στό κορμί μου τὰ γύχια τῆς ἀρκούδας!», σκέπτεται. Τώρα τὰ δόντια τῆς θά μοῦ τρυπήσουν τό λαιμό! Τώρα θ' ἀνοίξῃ τή στοματάρα τῆς καί θά μοῦ χάψῃ τό κεφάλι! "ὦχ! Ἡ καρδούλα μου! Σθῆνω!...»

Καί χάνει τίς αἰσθήσεις του...

Συνέρχεται νοιώθοντας νά τόν τραντάζουν.

— "ὦχ!, οὐρλιάζει. Μὲ ἄρπαξε τό τέρας! Μὲ τρώει! Μὴ μέ φᾶς σιγά-σιγά, ἀρκουδίτσα μου! Θέλω νά μέ φᾶς μιὰ καί καλή! Νά μέ κάνῃς μιὰ μπουκιά, γιά νά μὴν ὑποφέρω!

Τό τράνταγμα ἐξακολουθεῖ. Ὁ νάνος ἀνοίγει τὰ μάτια του, βλέπει κάτι κόκκινο μπροστά του καί τὰ ξανακλείνει τρέμοντας.

— Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Τό αἷμα μου! Χύνεται τό αἷμα μου κι' ἐβαψε

τὴ γούνα τῆς ἀρκούδας, κάνοντάς τήν κατακόκκινη! Πεθαίνω! "ὦχ! Τί ἐξάντλησι εἶναι αὐτή! Χάνομαι ἀπὸ αἱμορραγία!

— Κοντοστούπη!, λέει μιὰ γνωστὴ φωνή. Σήκω! Δέν ἔχεις πάθει τίποτα! Δέν τρέχει τό αἷμα σου!

Ἀνοίγῃ πάλι τὰ μάτια του. Βλέπει τὸν Ὑπεράνθρωπο μέ τὴν κόκκινη στολή του σκυμμένο ἐπάνω του. Βλέπει τὴν Ἀστραπή καί τὸν Κεραυνό. Πιο πέρα, ἡ ἀρκούδα εἶναι ξαπλωμένη στό χιόνι, νεκρή!

— Κοντοστούπη, λέει ὁ Κεραυνός, συγχαρητήρια! Σκότωσες τὴν ἀρκούδα μέ τὴν καρραμπίνα! Γιατί ὅμως τρέμεις ἔτσι; Γιατί λές πὼς χύνεται τό αἷμα σου;

Ὁ Κοντοστούπης ἀνοίγει τό στόμα του μιὰ σπιθαμῇ. Εἶχε λοιπὸν σκοτώσει τὴν ἀρκούδα χωρὶς νά τό ξέρῃ! Ὁ πυροβολισμὸς πού εἶχε ἀκούσει ἦταν ἡ καρραμπίνα του πού εἶχε πάρει φωτιά καί εἶχε σκοτώσει τὴν ἀρκούδα!

— Μὴ φοβᾶσαι!, λέει ἡ Ἀστραπή. Σήκω.

Ὁ νάνος τινάζεται ὀρθος.

— Ἐγὼ νά φοβηθῶ!, φωνάζει μέ στόμφο, φουσκώνοντας τό στήθος του. Χά, χά, χά! Δέν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ὅτι ἔκανα τὸν λιπόθυμο καί τὸν τρομαγμένο γιά νά γελάσω μαζί σας; Ἐγὼ νά φοβηθῶ μιὰ παλιοαρκούδα; Δὲ μέ ξέρετε καλά, φαίνεται! ... Ἀκούστε, τί συνέβη: Βγῆκα νά κάνω μιὰ θόλτα γιά νά σκοτώσω κανένα πουλὶ

και να κάνω μ' αυτό πιο νόστιμο το φαγητό μας. Ξαφνικά, βλέπω μπροστά μου αυτή την άρκουδα. Στεκόταν άκριθώς πάνω στο δρόμο μου. Της λέω: «Παραμέρισε να περάσω! Είσαι χοντρή και μεγάλη και δε θά μπορούσα να σε κουβαλήσω στο έλικόπτερο για να σε μαγειρέψω! Κάνε όμως στην πάντα γιατί ή παρουσία σου μου δίνει στα νεύρα!» Αυτή μούγγισε άγρια. Χά! 'Αγρίεψε σε μένα. τόν Κοντοστούπη! «Παραμέρισε — της λέω πάλι — πριν θυμώσω και τότε...» Τότε ή άρκουδα κάνει την κουταμάρα να όρμήση έναντίον μου! 'Εγώ δε χάνω την ψυχραιμία μου. Σηκώνω την καραμπίνα μου, σημαδεύω και... "Άγιοι Πάντες! Χανόμαστε όλοι! Τι είναι αυτό;

Οί 'Υπεράνθρωποι κυττάζουν προς τó μέρος που δείχνει ό νάνος και αντικρύζουν κάτι άπίστευτο. "Ένα τεράστιο ζώο, δυό σχεδόν φορές μεγαλύτερο από έναν έλέφαντα, έρχεται προς τó μέρος τους βαδίζοντας άργά πάνω στο χιόνι!

Μοιάζει με έλέφαντα, μά οι χαυλιόδοντές του είναι πιο μεγάλοι και πιο γυριστοί και ή προβοσκίδα του πιο μακρú. Μακρυές χοντρές τρίχες σκεπάζουν τó όγκώδες κορμί του και σαλεύουν καθώς τó μεγαθήριο προχωρεί.

— Εί... εί... είναι ένας έλέφαντας!, τραυλίζει ό Κοντοστούπης έτοιμος να λιποθυμήσει πάλι.

— "Όχι, λέει ό 'Υπεράνθρωπος με τά φρύδια ζαρωμένα από άπορία. Είναι ένα... μαμούθ! Τά μαμούθ ήσαν οι πρόγονοι του σημερινού έλέφαντα και έχουν χαθή από τó πρόσωπο της γής εδώ και πολλές χιλιάδες χρόνια! Την ύπαρξί τους την ξέρουμε από μερικά μαμούθ, που θρέθηκαν θαμμένα μέσα στους αιώνιους παγετώνες των Πόλων! Τά μαμούθ αυτά θρέθηκαν άκέραια, σαν να είχαν ταφή χτες από μια χιονοθύελλα! Φαντασθήτε ότι στη Σιβηρία, όταν βρίσκουν κανένα μαμούθ, οι χωρικοί... τρώνε τά πιο τρυφερά μέρη του και ίσχυρίζονται, μάλιστα, ότι τó κρέας αυτό είναι πιο νόστιμο από κάθε άλλο! Πώς, τώρα, βλέπουμε ένα όλοζώντανο μαμούθ, αυτό είναι κάτι έντελώς άνεξήγητο και μυστηριώδες, όπως και ό προϊστορικός άνθρωπος που σκοτώσαμε, εδώ και λίγη ώρα!

Στό μεταξύ, τó μαμούθ πλησιάζει όλοένα προς τó μέρος του, άργά και ήρεμα. Είναι φανερό ότι τά μυωπικά ματάκια του, που δεν βλέπουν καλά, δεν έχουν αντίληψη ακόμα την παρουσία των φίλων μας.

**'Η Πάλη
με τó Μεγαθήριο**

ΑΦΝΙΚΑ, τó μαμούθ σταματάει, σε απόστασι δέκα μόνο μέτρων από τους 'Υπεράνθρώπους και τόν Κο-

τοστούπη. Τους έχει έπιτέλους δη!

Τά μεγάλα αυτιά του σαλεύουν καχύποπτα και ή προβοσκίδα του ανορθώνεται και σαλπίζει τόσο διαπεραστικά και δυνατά, ώστε ό Κοντοστούπης ζαλίζεται και πέφτει χάμω, μουρμουρίζοντας:

— Χρι... Χριστουλάκη μου! Μὲ φάγανε ύπουλα! Τί ήταν αυτό; Ή... άτομική θόμβα;

Τό κορμί του μαμούθ λικνίζεται μπρός πίσω και είναι όλοφάνερο πώς τό μεγαθήριο έτοιμάζεται νά έπιτεθῇ.

Μά οί Ύπεράνθρωποι άρχίζουν πρώτοι τήν έπίθεσι.

Ό Κεραυνός κι' ή Άστραπή απογειώνονται μὲ μιὰ έκτίναξι, όρμουν έναντίον του μαμούθ και άρπάζουν ό καθένας από ένα χαυλιόδοντα!

Τό θηρίο, ξαφνιασμένο από τό θάρος πού κρεμάστηκε στους χαυλιόδοντές του, κουνεί τό τεράστιο κεφάλι του.

Μά ό Κεραυνός και ή Άστραπή εξακολουθοῦν νά εἶναι γαντζωμένοι πάνω του. Στηρίζουν τά πόδια τους στο σαγόνι του μεγαθήριου και τραβοῦν μ' όλη τους τή δύναμη τούς χαυλιόδοντες.

Τριξίματα ακούγονται, πού δείχνουν ότι οί χαυλιόδοντες κινδυνεύουν νά σπάσουν. Τό θηρίο μουγγρίζει μὲ απόγνωσι από τόν πόνο και τινάζει άπτότομα τό κεφάλι του πρὸς τά πάνω.

Τό τινάζει μὲ τόση φόρα, ώστε τά δυό παιδιά άποσπώνται από τούς χαυλιόδοντες και έκτοξεύονται μὲ άπίστευ-

τη όρμή σέ ύψος έκατό μέτρων!

Τά κορμιά τους διαγράφουν μεγάλα ήμικύκλια στον ούρανό και πέφτουν πάλι σάν βολίδες!

Λίγο όμως πρίν χτυπήσουν στο έδαφος, λυγίζουν τά κορμιά τους και άνακτοῦν τήν ίσορροπία τους, πετώντας πρὸς τό μαμούθ πάλι.

Στό μεταξύ, ό Ύπεράνθρωπος, βλέποντας τά παιδιά του νά τινάζονται τόσο μακριά από μιὰ άπλη κίνησι του κεφαλιού του μαμούθ, καταλαβαίνει ότι έχει νά κάνη μὲ τό πιό δυνατό πλᾶσμα πού έχει γεννήσει ποτέ ό κόσμος!

Δέν πρέπει νά έπιτεθῇ έναντίον του κατά πρόσωπο! Δέν πρέπει νά χρησιμοποιήση τά συνηθισμένα μέσα έπιθέσεως, τή δύναμι και τήν όρμή!

Πρέπει νά μεταχειριστῇ πα νουργία και πονηριά.

Μὲ μιὰ έκτίναξι, απογειώνεται και χύνεται σάν βολίδα πρὸς τό μαμούμ. Τό μεγαθήριο, μουγγρίζοντας ακόμα από τόν πόνο πού του εἶχαν προκαλέσει τά παιδιά, σαλεύει τήν προβοσκίδα του άγρια γιά ν' άρπάξη τόν Ύπεράνθρωπο.

Αυτός όμως, λίγο ποῖν φτάση κοντά στο μαμούθ, στρίβει πρὸς τά πίσω και περνάει πάνω από τό κεφάλι του μεγαθήριου.

Ή τρομερή γροθιά του άνεβοκατεβαίνει και χτυπάει τό προϊστορικό θηρίο στο κρανίο!

Ένας υπόκωφος γδυπος

ἀκούγεται καὶ τὸ μαμούθ τρε κλίζει σαλπίζοντας διαπεραστικά ἀπὸ φόβο καὶ πόνο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν ἀπομακρύνεται. Μ' ἓνα ἀπότομο λύγισμα τῆς μέσης του, κάνει μιὰ γοργή στρῆση καὶ γυρίζει πάλι πρὸς τὸ θηρίο.

Τὴν ἴδια στιγμή, φτάνουν ἐκεῖ καὶ ὁ Κεραυνὸς μετὰ τὴν Ἀστραπή.

Τὰ δυὸ παιδιά - θαύματα ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ μεγάλου θήριου μετὰ μανία.

Τὸ ἀρπάζουν πάλι ἀπὸ τοὺς χαυλιδόντας καὶ τραβῶντας τοὺς πρὸς τὰ κάτω ἀναγκάζουν τὸ μαμούθ νὰ κρατήσῃ γιὰ μερικές στιγμὲς ἀσάλευτο τὸ κεφάλι του.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴν εὐκαιρία αὐτή. Ὁρμάει ἐναντίον τοῦ μεγάλου θήριου καὶ σταματᾷ ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ μέτωπό του.

Οἱ γροθιὲς τοῦ σηκώνονται καὶ κατεβαίνουν, σηκώνονται καὶ κατεβαίνουν μετὰ ἀπίστευτη ὀρμὴ καὶ γρηγοράδα, σφυροκοπῶντας τὸ μαμούθ!

Πρὶν τὸ θηρίο προλάβῃ νὰ ἀντιδράσῃ καὶ νὰ ἀποτινάξῃ τὰ παιδιά ἢ νὰ ἀρπάξῃ τὸν Ὑπεράνθρωπο μετὰ τὴν προσοκίδα του, ἕνας δυνατὸς ξερὸς κρότος ἀκούγεται.

Τὸ κρανίον τοῦ σπάζει κάτω ἀπὸ τὶς γροθιὲς τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Τὸ μαμούθ, σὰν κεραυνόπληκτο, σωριάζεται νεκρὸ χάρμα, ἐνῶ ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή ξεμακραίνουν πετώντας γιὰ νὰ

μὴν τοὺς πλακώσῃ κάτω ἀπὸ τὸ ὀγκῶδες κορμὶ του!

Ὁ Κοντοστούπης, ποὺ ἔχει πάθει κρίσι νεύρων ἀπὸ τὸ φόβο του, παρακολουθεῖ μέ... σπασμούς τῇ γιγαντομαχίᾳ αὐτῇ!

Τὰ μάτια τοῦ ἀνοιγοκλείνουν, τὸ στόμα τοῦ ἀνοιγοκλείνει, τὰ δόντια τοῦ χτυποῦν μεταξύ τους, τὰ γόνατά του τρέμουν, τὰ δάχτυλά του ἀνοιγοκλείνουν καὶ ὀλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ εἶναι λουσμένο σ' ἓνα ψυχρὸ ἰδρώτα!

— Χρί... Χρί... Χρί... Χρί... στουλάκη μου!, τραυλίζει μὴ μπορῶντας νὰ μιλήσῃ καθαρά ἀπὸ τὸ τρεμούλιασμα τῶν σαγονιδίων του. Θεοῦλη μου... στρα... στράβωσέ με γιὰ νὰ μὴ βλέπω αὐτὸ ποὺ βλέπω!

— ὦχ, ἡ καρδούλα μου! Πᾶνε οἱ... Ὑπεράνθρωποι! Θὰ τοὺς κομματιάσῃ τὸ τέρας! Καὶ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς... βοηθήσω, γιὰτὶ μ' ἔχει πιάσει ἡ καρδιά μου! — ὦχ! Πεθαίνω!

— Μὴν κάνεις ἔτσι, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει ὁ Κεραυνός. Ὁ κίνδυνος πέρασε πιά! Μὴ φοβᾶσαι!

Ὁ Κοντοστούπης ἐξακολουθεῖ νὰ τρέμῃ, ἀλλὰ δὲ θέλει νὰ παραδεχτῇ ὅτι φοβήθηκε.

— Ἐ... ἐ... ἐγὼ φο...θήθηκα; τραυλίζει. Δὲ φοβήθηκα... καὶ εἶ... εἶμαι μόνον θυ...μωμένος μα...ζὶ σας, γιὰτὶ δέν... μετ' ἀφήσατε νά... σκοτώσω ἐγὼ τὸ μα... μα... μούθ! — ὦχ! Ἡ καρδούλα μου! Σθῆνω!

Καὶ λιποθυμᾷ πάλι!

Ὁ Μαῦρος
Ὑπεράνθρωπος

ΡΓΟΤΕΡΑ, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ θρίσκονται πάλι στὶς ὀχθες τῆς λίμνης, ὅπου εἶχαν ἀνακαλύψει τὰ ἱχνη τοῦ προϊστορικοῦ ἀνθρώπου. Μαζί τους εἶναι κι' ὁ Κοντοστούπης, ποὺ δὲν ἤθελε μὲ κανέναν τρόπο νὰ μείνι μόνος, πίσω κοντὰ στὸ ἐλικόπτερο.

Καθὼς εἶναι καθισμένοι ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο θρόνο ἀπὸ πάγο, ἀκοῦνε ξαφνικὰ τὸν Κοντοστούπη νὰ φωνάζει:

— Ἄγιοι Πάντες! Ἦρθε τὸ τέλος μας! Ποῦ νὰ κρυφθῶ! Ποῦ νὰ τρυπώσω, γιὰ νὰ μὴ μὲ θρῇ;

— Ποιός, Κοντοστούπη; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ ἀπορία.

Ὁ νάνος, μὲ τὴ μιλιὰ κομμένη ἀπὸ τὸν τρόμο, δείχνει πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ οἱ τρεῖς ἡρώες μας βλέπουν ἐκεῖ ἓνα μεγάλο μαῦρο σημάδι νὰ πετάει γοργὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦς.

Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος, ἓνας... ἰπτάμενος ἄνθρωπος, ντυμένος παράξενα! Φορεῖ μιὰ στολὴ ὅμοια μὲ τοῦ Ὑπεράνθρωπου, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἀλλάζει στὰ χρώματα.

Ἐκεῖ ὅπου ἡ στολὴ τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι κόκκινη, ἡ στολὴ τοῦ νεοφερμένου εἶναι μαύρη! Στὸ στήθος του, ἀντὶ γιὰ ἓνα «Υ» εἶναι κεν-

τημένο μὲ χρυσοῦ κλωστή ἓνα ὁμοίωμα τοῦ πλανῆτη Κρόνου μὲ τὸ δακτύλιό του!

Εἶναι ὁ Σατοῦρ, ὁ τρομερὸς Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος! Ἐχει ὅλες τὶς ἱκανότητες τοῦ Ὑπεράνθρωπου! Εἶναι ἀφάνταστα δυνατὸς καὶ τὸ κορμί του ἀντέχει ἀκόμα καὶ στὰ πιὸ δυνατὰ χτυπήματα! Ἐπίσης, ὁ Σατοῦρ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ πετάει μὲ εὐκολία, σὰν ἀετός, ἀλλὰ μὲ πολὺ μεγαλύτερη ταχύτητα!

Μιὰ μόνο διαφορὰ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ στὸν Σατοῦρ. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος τοῦ Καλοῦ, ὁ μεγάλος προστάτης τῶν ἀνθρώπων καὶ τρομερὸς διώκτης τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀνθρωπότητας!

Ὁ δεῦτερος, ὁ Σατοῦρ, εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος τοῦ Κατοῦ! Θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπειδὴ θρίσκει διαρκῶς ἐμπόδιο στὸ καταστρεπτικὸ ἔργο του τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὰ παιδιὰ του, συμμαχεῖ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς βίας γιὰ νὰ νικήσῃ!

Ὁ Σατοῦρ ἔχει ὁργανώσει τοὺς κακοποιούς ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ἔχει ἀνακηρυχθῇ «Αὐτοκράτωρ τοῦ Ὑποκόσμου».

— Ὁ... Σατοῦρ!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος! Τὶ γυρεύει ἐδῶ, στὶς παγωμένες ἐκτάσεις τοῦ Βορείου Πόλου; Μήπως οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι καὶ τὰ μαμούθ ἔχουν σχέσι μὲ τὴν παρουσία του

έδω; Έμπρός, παιδιά! 'Απογειωθείτε!

Με μιὰ σύγχρονη έκτίναξι, οί Τρείς 'Υπεράνθρωποι απογειώνονται καί πετούν όλοταχώς πρὸς τὸν Σατούρ.

Ἡ σύγκρουσι πού ἐπακόλουθεῖ εἶναι τρομακτική. Ὁ Σατούρ, καγχάζοντας ἄγρια, συστρέφεται σάν χέλι, περνάει ἀνάμεσα στοὺς ἀντιπάλους του, γυρίζει ἀπότομα καί ἡ

Οἱ 'Εσκιμῶι κι' ὁ Σατούρ
ρίχτηκαν μὲ λύσσα ἐναντίον
τῶν 'Υπερανθρώπων, συνο-
δεύόμενοι ἀπὸ τὰ κερασφόρα
λιοντάρια τους!

τρομερὴ γροθιά του χτυπάει τὸν Κεραυνὸ στὴν πλάτη.

Τὸ παιδί - θαῦμα ξεφωνίζει ἀπὸ τὸν πόνο καί πέφτει ζαλισμένο ἀπὸ τὸ χτύπημα. Συνέρχεται ὅμως σχεδὸν ἀμέσως, γυρίζει καί ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Σατούρ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού αὐτὸς ὀρμάει ἐναντίον τῆς 'Αστραπῆς!

Ὁ Κεραυνὸς ἀρπάζει τὸ Μαῦρο 'Υπεράνθρωπο ἀπὸ τὸ ἓνα πόδι καί τὸν τραβάει μὲ δύναμι! "Ετσι, ἡ γροθιά τοῦ Σατούρ δὲ θρίσκει τὸ στόχο της, τὸ κεφάλι τοῦ κοριτσιοῦ!

Ἡ γροθιά τῆς 'Αστραπῆς ὅμως πετυχαίνει τὸ στόχο της. Χτυπάει τὸν Σατούρ στὸ ὤαγόνι καί τὸν κάνει νὰ στριφογυρίσῃ μὲ ὀρμὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο.

Ὁ Κεραυνὸς παρατάει τὸ πόδι τοῦ Σατούρ καί τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά. Πρὶν ὁ

Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος προλάθη νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ ἀντιδράσῃ, ἡ γροθιά τοῦ Κεραυνοῦ τὸν χτυπάει κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της στὸ σαγόνι, ἐνῶ συγχρόνως τὸ γόνατό του σηκώνεται μὲ φόρα ἐμβόλου ἀτμομηχανῆς καὶ χτυπάει τὸν Σατούρ στὸ στομάχι!

Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος διπλώνεται στὰ δύο ἀπὸ τὸν πόνο. Ὁ Κεραυνὸς τὸν ξαναχτυπάει, παρὰ τὸν πόνον συγχρόνως.

Ὁ Σατούρ ἐκσφενδονίζεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ποὺ περιμένει τὴ σειρά του λίγα μέτρα πρὸ πέρα. Ἡ γροθιά τοῦ ἥρωά μας ζυγιάζεται, τραβιέται πίσω καὶ κινεῖται μὲ ὀρμὴ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Συναντᾷ τὸν Σατούρ στὸ κεφάλι καὶ τὸν κάνει νὰ πάρῃ κι' ἄλλες θόλτες γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ πέφτῃ.

Κάτω, ὁ Κοντοστούπης, μὲ τὴν καρδιὰ πιασμένη ἀπὸ τρόμο, παρακολουθεῖ τὴν ἀερομαχίαν μὲ τὰ μάτια γοργλωμένα, ζωρῶμενος σὲ μιὰ πυχὴ τοῦ θράχους ἀπὸ πάγο.

— Δόστε του!, μурμουρίζει. Βαράτε του! Σκοτώστε τον τὸν παλιο-Σατούρ! Σκοτώστε τον γιατί ἐγὼ δὲν μπορῶ νά... ἀπογειωθῶ καὶ νὰ πετάξω γιὰ νὰ τόν... περιποιηθῶ! "Α! Νάτος! Πέφτει! "Ωχ, ἡ κάρδουλα μου! Πέφτει ἐπάνω μου! Πά... ναγί-
τα μου!

Πραγματικά, ὁ Σατούρ, ἀναίσθητος ἀπὸ τὰ χτυπήματα

τῶν Ὑπεράνθρωπων, πέφτει μὲ θρόντο καὶ μένει ἀναίσθητος μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Κοντοστούπης.

— Ξορκισμένοι!, τραυλίζει ὁ νάνος ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ πάλι. Ξορκισμένοι! Θεοῦ-λη μου! Κάνε νὰ εἶναι νεκρός! Κάνε νὰ σκοτώθῃ καὶ γιὰ νὰ γλυτώσω κι' ἐγὼ κι' ὁ κόσμος ἀπὸ τὸν ἐγκληματῆ αὐτόν! "Ωχ, ἡ καρδούλα μου! Χάνομαι! Δὲν εἶναι νεκρός! Ἀνοίγει τὰ μάτια του! Πεθαίνω!

**Κερσφόρα...
Λιοντάρι!**

ΣΑΤΟΥΡ ἀνοί-

γει πραγματικά τὰ μάτια του. Κυττάζει χαζὰ γύρω, σαστισμένος, καταλαβαίνει ποῦ βρίσκεται καὶ τί τοῦ συνέβη καὶ τινάζεται ὀρθιος.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ παιδιὰ του ἔχουν προσγειωθῇ καὶ πλησιάζουν ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος, ζαλισμένος ἀκόμα ἀπὸ τὰ χτυπήματα, ὑποχωρεῖ! Κάνει ἐνα βῆμα πίσω κι' ἔπειτα ἄλλο ἕνα!

Ὁ Κοντοστούπης, ποῦ ἡ παρουσία τῶν φίλων του τοῦ δίνει καινούργιο κουράγιο, κάνει κάτι κωμικὸ καὶ συγχρόνως ἀποτελεσματικόν: κάνει... σκαμνάκι στὸν Σατούρ!

Κουλουριάζεται ἀκριβῶς πίσω του, σκυφτός! Ὁ Σατούρ καθὼς ὑποχωρεῖ, σκοντάφτει.

πάνω στὸν Κοντοστούπη καὶ πέφτει!

Τὸ κεφάλι του χτυπάει πάνω σὲ μιὰ προεξοχή ἑνὸς παγόβραχου καὶ γιὰ μερικές στιγμές μένει πάλι ἀσάλευτος, ζαλισμένος καὶ μισολιπόθυμος!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲ χάνουν τὴν εὐκαιρία. Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα, τὸν ἀνορθώνουν καὶ τὸν κρατοῦν γερά, ἀκίνητο. Ὁ Ὑπεράνθρωπος στέκεται μπροστά του, πατώντας γερά χάμω μὲ τὰ σκέλη ἀνοιχτά, καὶ μὲ τὴν κεραυνοβόλα γροθιά του τὸν χτυπάει στὸ πρόσωπο καὶ στὸ στήθος, μιὰ, δύο, τρεῖς, πέντε, δέκα φορές ἀπανωτά, χωρὶς νὰ σταματήσει οὔτε στιγμή!

— Ζήτησέ τον!, ξεφωνίζει ὁ νάνος. Μπράβο μου! Ἐσάκισα τὸ Σατούρ, τὸ Μαῦρο Ὑπεράνθρωπο! Δὸς του, Ὑπεράνθρωπε! Δὸς του νὰ καταλάβῃ! Ξέκανε τον! Σ' εὐχαριστῶ πὺ ἀνέλαβες ἐσὺ νὰ τὸν περιποιηθῇς, γιατί ἐγὼ εἶμαι λίγο κουρασμένος! Ἐξάλλου μὲ μιὰ γροθιά μου θὰ τόν... σκότωνα κι' ἔτσι δὲ θὰ προλάβω νὰ δοκιμάσῃ τὴν τιμωρία πὺ τοῦ ἀξίζει!

Οἱ γροθιὲς τοῦ Ὑπεράνθρωπου πὺ ἐξακολουθοῦν νὰ σφυροκοποῦν τὸν Σατούρ. Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος καταρρεῖ σιγὰ - σιγὰ. Οἱ δυνάμεις του ἐξαντλοῦνται καὶ ὁ Κεραυνὸς μὲ τὴν Ἀστραπή νοιώθουν τὸ κομὶ του νὰ γίνεται ὅλο καὶ πιὸ βαρὺ στὰ χέρια τους.

Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδική γιὰ τοὺς φίλους μας νὰ ἐξοντώσουν τὸν Σατούρ μὲ τὴ σατανική ψυχὴ καὶ τὰ ἀπάνθρωπα ἐνστικτὰ καὶ νὰ σώσουν τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸν πιὸ τρομερὸ ἐχθρὸ πὺ ἔχει γνωρίσει ὡς τώρα!

Λίγες ἀκόμα γροθιὲς καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος τοῦ Κακοῦ θὰ εἶναι νεκρὸς, μὲ τὴ μαύρη ψυχὴ του στὴν Κόλαση, τὸ μόνο μέρος πὺ τῆς ταιριάζει!...

Ξαφνικά, ὁ Κοντοστούπης θάζει τὶς φωνές:

— Μανούλα μου! Χανόμαστε! Μὲ σκοτώνουν! Μὲ ἐξοντώνουν! ὦχ, ἡ καρδούλα μου! Τὶ εἶναι αὐτὸ πὺ βλέπουν τὰ μάτια μου; Ὑπεράνθρωπε, σώσε με!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει καὶ ἀντικρύζει κάτι πὺ κάνει τὸ ὁμορφο, ἀνδροπρεπὲς πρόσωπό του νὰ συσπασθῇ ἀπὸ ἐκπληξι.

Δεκάδες Ἑσκιμῶι, ὄπλισμένοι μὲ ἀκόντια, σπαθιά καὶ τόξα τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τους. Τοὺς συνοδεύουν μερικοὶ γιγάντιοι πρωτόγονοι ἄνθρωποι ὄπλισμένοι μὲ ὀγκώδη ρόπαλα καὶ μεγάλα πέτρινα σφυριά. Μαζὶ μὲ τοὺς Ἑσκιμῶους καὶ τοὺς πρωτόγονους, τρέχουν πρὸς τοὺς Ὑπεράνθρωπους καὶ κάτι παράξενα ζῶα, ἀπὸ ἐκεῖνα πὺ μερικοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν πὺς ὑπῆρχαν στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς, ἐπάνω στὴ Γῆ, ὅταν ἀκόμα ζοῦσαν τὰ προϊστορικά μεγαθήρια!

Εἶναι πάνθηρες καὶ λιοντά-

ρια με ένα... κέρατο στη μέση του μετώπου!

Καθώς καλπάζουν πάνω στο χιόνι, μουγγρίζουν υπόκωφα κάνοντας τόν Κοντοστούπη να τρέμει σαν ξερόφυλλο στον άνεμο!

— "Ωχ, καίλες!, τραυλίζει ο νάνος. "Ωχ, συμφορές! Πεθαίνω! Κοντοστούπη, δέ σε βλέπω καλά! Μιά με το κέρατο... πάει ή κοιλιά! Μιά με τὰ δόντια τους... πάει ο λαιμός σου! Είσαι χαμένος! Χαμένος για πάντα, έσύ και τὰ νιάτα σου κι' ή λεβεντιά σου!

Γιά μερικές στιγμές, οί 'Υπεράνθρωποι μένουν σαν άποσθολωμένοι μπροστά στο τρομακτικό εκείνο θέαμα. Αυτό είναι καταστρεπτικό και γι' αυτούς και για τόν κόσμο ολόκληρο.

Ο Σατούρ βρίσκει στο μικρό αυτό διάστημα τήν εύκαιρία να συνέλθη και να ανακτήσει τις δυνάμεις του!

Με μιὰ άπτόμη κίνησι των μπράτσων του ξεφεύγει από τὰ χέρια των δύο παιδιών και άπογειώνεται! Διαγράφει στον άέρα ένα ήμικύκλιο και πηγαίνει και προσγειώνεται ανάμεσα στους πρωτόγονους, στους Έσκιμώους και στα τερατώδη ζώα, που —ο— ένα νόημα του— σταματούν τήν επίθεσί τους!

— 'Υπεράνθρωπε!, φωνάζει ο Σατούρ. Έπεμβαινεις πάλι στα σχέδιά μου, αλλά αυτή τη φορά ή νίκη θα είναι με το μέρος μου! Ο στρατός μου είναι τρομερός στρατός

γιγάντων! Κατορθώσατε και νικήσατε έναν πρωτόγονο, έπειδή ήσαστε τρείς! Τώρα όμως δέ θα μπορέσετε να άντέξετε στην επίθεσί μας! Η μόνη έλπίδα σωτηρίας σας είναι να φύγετε μακριά, όσο πιο μακριά μπορείτε!

— Πώς θρέθηκαν στη ζωή οί προϊστορικοί αυτοί άνθρωποι, τὰ μαμούθ και τὰ ζώα με το κέρατο; ρωτάει ο 'Υπεράνθρωπος.

Ο Σατούρ γελάει σατανικά.

— Δέν ξέρεις ότι ο μεγάλος δημιουργός μου και δάσκαλός μου, Έκείνος (*), μου έμαθε όλα τὰ μυστικά της άπέραντης σοφίας του; Τους άνάστησα όλους αυτούς, 'Υπεράνθρωπε! Ναί, τους άνάστησα. Τους θρήκα παγωμένους, θαμμένους χιλιάδες χρόνια τώρα μέσα στους πάγους, και τους άνάστησα! Σκέψου ότι έχω άνακαλύψει ένα μέρος όπου υπάρχουν εκατοντάδες μαμούθ και κερασφόρα λιοντάρια και χιλιάδες πρωτόγονοι γίγαντες θαμμένοι μέσα στους πάγους! Δουλεύω άδιάκοπα, μέρα και νύχτα! Σε λίγες έβδομάδες θα είμαι έτοιμος και τότε ένας φοβερός στρατός από πανίσχυρους προϊστορικούς γίγαντες, από πελώρια μαμούθ και άλλα θηρία, θα σμίξη με το στρατό του υπόκοσμου όλων των χωρών και θα έξοντώση τήν ανθρω-

(*) Διάβασε τὰ τεύχη: 14 — 15 — 16 — 18 — 19 — 21 — 23 — 25.

πινη κοινωνία, ἐγκαθιδρύον-
τας τὸ "Εγκλημα στὸ θρόνο
τοῦ Κόσμου! "Ὁ ὑποχωρήσε
τε καὶ φύγετε, Ὑπεράνθρωποι
θὰ σωθῆτε! Διαφορετικά...

Μὲ σοβαρὴ σταθερὴ φωνή
ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπαντᾷ:

— Δὲ θὰ ἡσυχάσουμε ποτέ,
Σατούρ, πρὶν σὲ ἐξοντώσου-
με! Εἶσαι ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἐ-
χθρὸς τῆς Ἀνθρωπότητος! Ὁ
πόλεμος μεταξύ μας θὰ τελει-
ώσῃ μόνον μὲ τὸ θάνατό σου!

Ὁ Σατούρ κάνει μιὰ κίνη-
σι τοῦ χεριοῦ του, ἀφήνοντας
μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή.

Ὁ τρομερὸς στρατός του
κινεῖται μὲ ὀρμὴ πρὸς τὰ ἐμ-
πρός! Μιὰ ἀπερίγραπτη μά-
χη ἀρχίζει πάνω στὰ αἰώνια
κατάλευκα χιόνια τοῦ Βό-
ρειου Πόλου ἀνάμεσα στοὺς
ἐχθρούς καὶ στοὺς προστάτες
τῆς Ἀνθρωπότητος!

Ὁ Νάνος
καὶ ἡ Φώκια!

X ΛΩΜΟΣ ἀπὸ τὸ
φόβο του, ὁ Κοντοστούπης
τρέμει βλέποντας τοὺς φίλους
του νὰ ρίχνωνται στὴ μάχη.

Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ὁ Ὑπε-
ράνθρωπος συγκρούεται μὲ
τὸν Σατούρ στριφογυρίζον-
τας μαζί του στὸν ἀέρα, σὰν
δυὸ ἀγριεμένα γεράκια, τὸ
ἓνα μαῦρο καὶ τ' ἄλλο κόκκι-
νο! Ἀνταλλάσσουν τρομακτι-
κὰ χτυπήματα, ποὺ τοὺς κά-
νουν νὰ βογγοῦν ἀπὸ τὸν πό-
νο, ἐνῶ ὁ Σατούρ προφέρει
φριχτές, σατανικὲς βλαστή-
μιες!

Πιὸ πέρα, ἡ Ἀστραπή, σκί-

ζοντας τὸν ἀέρα σὰν χελιδ-
νι, πετάει πάνω ἀπὸ τὰ κεφά-
λια τῶν Ἑσκιμῶν καὶ τῶν
πρωτόγονων, σφυροκοπώντας
τοὺς καὶ τσακίζοντας τὰ κε-
φάλια τοὺς μὲ τὶς μικρές, μὰ
θαυματουργές γροθιές της,
καὶ σκορπίζοντας τὸν τρόμο
ἀνάμεσά τους!

Τὰ ἀκόντια καὶ τὰ θέλη
τῶν Ἑσκιμῶν τὴν χτυποῦν
στὸ κορμὶ καὶ στὸ κεφάλι,
χωρὶς ὅμως νὰ τῆς κάνουν τί-
ποτα! Τὸ κορμὶ τῆς Ἀστρα-
πῆς, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων Ὑ-
περανθρώπων, εἶναι ἄτρωτο!

Δέκα μέτρα μακριὰ ἀπὸ
τὸν Κοντοστούπη, ὁ Κεραυ-
νὸς διεξάγει μιὰ σκληρὴ μά-
χη μὲ τὰ κερασφόρα ζῶα!

Ἐχει ἀρτάξει ἓνα κερασφό-
ρο λιοντάρι ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ
τοῦ ἐφαρμόζει μιὰ συντριπτι-
κὴ κεφαλολαβή, ποὺ κάνει τὸ
θηρίο νὰ μουγγρίζῃ καὶ νὰ
συσπᾶται!

Ἄλλα κερασφόρα θηρία ἐ-
πιτίθενται ἐναντίον τοῦ Κεραυ-
νοῦ ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές. Τὸν
χτυποῦν μὲ τὰ κέρατά τους,
τὸν δαγκώνουν μὲ τὰ τρομε-
ρὰ σαγόνια τους, προσπαθοῦν
νὰ μῆξουν στὶς σάρκες του
τὰ μεγάλα νύχια τους!

Μὰ τὸ κορμὶ τοῦ γιου τοῦ
Ὑπερανθρώπου, ποὺ ἔχει τὴν
ἐλαστικότητα καὶ τὴ σκληρό-
τητα τοῦ ἀτσαλιοῦ, δὲν πα-
θαίνει τίποτα! Ἀπεναντίας, οἱ
γροθιές τοῦ Κεραυνοῦ σκορ-
ποῦν τὸ θάνατο ἀνάμεσα
στοὺς κερασφόρους ἀντιπά-
λους του...

Ὁ Κοντοστούπης, μὲ τὴν ψυ-
χὴ στὸ στόμα, ὑποχωρεῖ πρὸς

τὴν ὄχθη τῆς λίμνης καὶ σταματάει ἐκεῖ τραυλίζοντας:

— Σθή... σθή... σθήνω! Ἡ καρδούλα μου σταματάει! ὦχ! Μή, καλοί μου! Μῆ, χρυσοί μου! Μὴν τσακωνόσαστε ἔτσι! Μὴ καὶ μεῖ κανετε καὶ λιποθυμήσω! Τὶ πάθατε καὶ χτυπιόσαστε ἔτσι; Γιατὶ νὰ μὴ συμφιλιωθοῦμε ὅλοι μας καὶ νὰ καθήσουμε νὰ τὸ ρίξουμε στὸ γλέντι; Γιατί...

Κάποιος τὸν σκουντάει ἐλαφρὰ ἀπὸ πίσω. Γυρίζει καὶ ἡ καρδιά του κάνει... πέντε σβουρηχτές τοῦμπες μέσα στὸ στήθος του!

Βρίσκεται φάτσα μὲ φάτσα μ' ἕνα μελαψὸ μοῦτρο, μὲ μου στάκι! Δυὸ μαῦρα γυαλιστερὰ μάτια καρφώνονται στὰ δικά του! Εἶναι μιὰ φώκια, ποὺ βγήκε ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ θέλει νὰ παίξει μαζί του!

— Μή!, οὐρλιάζει ὑστερικὰ ὁ νάνος. Μή... Ἐξαποδῶ μου! Ἐμένα ἦρθες νὰ ἀρπάξης; Ἐμένα πού, ὅταν θὰ πεθάνω, θὰ τραβήξω γραμμὴ γιὰ τὸν παράδεισο; . Κύτταξε γύρῳ σου πόσοι κολασμένοι περιμένουν νὰ τοὺς πάρης τὴν ψυχὴ! Μή!

Ἡ φώκια ξανασπρώχνει τὸν Κοντοστούπη μὲ τὸ κεφάλι τῆς στὴν κοιλιά. Ὁ νάνος, τρελλὸς ἀπὸ φόβο, τὸ βάζει στὰ πόδια.

Τρέχει, περνάει ἀνάμεσα στοὺς συμπλεκόμενους, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ τὸν προσέξῃ κανένας, καὶ ξεμακραίνει μέσα στὸ χιόνι καὶ ἀνάμεσα στοὺς παγόδραχους.

— Βοήθεια!, ξεφώνιζει. Μὲ

κυνηγáει ὁ Ἐξαποδῶ μὲ τὸ μαῦρο μοῦτρο του! Θέλει νὰ με ἀρπάξῃ! Μανούλα μου, ποῦσαι νὰ δῆς τὸ μοναχογυιὸ σου τί τραβάει! ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

Ξαφνικά, βλέπει ἀνάμεσα σὲ δυὸ παγόδραχους μιὰ μεγάλη σκοτεινὴ τρύπα καὶ, χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφτῇ, χώνεται μέσα. Βρίσκεται σ' ἕνα πλατὺ καὶ μακρὸ ὑπόγειο διάδρομο ποὺ χάνεται στὰ παγωμένα βάθη τῆς Γῆς.

Ὁ Κοντοστούπης δὲ σταματάει τὸ τρέξιμό του. Τρέχει γιὰ μερικά λεπτὰ μέσα στὸ διάδρομο ὥσπου φτάνει στὴν ἄκρη του.

Ἐκεῖ, βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕνα ἀπίστευτο θέαμα. Τὰ γουρλωμένα μάτια τοῦ νάνου ἀντικρύζουν μιὰ ἀπέραντη σπηλιά, ἀνοιγμένη ἀπὸ κάποια ἰδιοτροπία τῆς φύσεως μέσα στοὺς αἰώνιους πάγους, ποὺ σκεπάζουν τὴν περιχώρ τοῦ Βορείου Πόλου!

Τὸ ὕψος τῆς εἶναι τεράστιο. Οἱ τοῖχοι τῆς, ποὺ εἶναι ἀπὸ σκληρὸ διαφανὴ πάγο, παρουσιάζουν κάτι ἀλλόκοτο καὶ τρομακτικό. Ἐκατοντάδες μαμουθ εἶναι θαμμένα μέσα στὸν παγότοιχο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά! Πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ Κοντοστούπη, εἶναι θαμμένοι μέσα στὸν πάγο χιλιάδες πρωτόγονοι ἄνθρωποι! Τὰ μάτια τοὺς εἶναι ὀρθάνοιχτα καὶ κυττάζουν ὀλόϊστα μπροστὰ τοὺς! Φαίνονται σχεδὸν σὰν ζῶντα καὶ ὁ Κοντοστούπης ἔχει τὴν ἐντύπωσιν πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ

στιγμή θά προχωρήσουν πρὸς τὸ μέρος του καὶ θά τοῦ μιλήσουν!

Ἀκριβῶς ἀπέναντί του, μέσα στὸν παγότοιχο εἶναι κλεισμένα ἀμέτρητα λιοντάρια καὶ πάνθηρες μὲ κέρατα στὰ μέτωπά τους!

Ὁ νάνος μένει γιὰ μερικές στιγμές ἀσάλευτος, ἀποσβολωμένος. Τὸ κρῦο ἐκεῖ κάτω εἶναι τόσο δυνατό, ὥστε τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστούπη ἔχει γίνει μπλαβοκόκκινο.

Ξαφνικά, γυρίζει ἀπὸτομα καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια, τρέχοντας πρὸς τὴν ἐξοδο τῆς ἀλλόκοτης σπηλιάς.

— Πα... Παναγίτσα μου! Ἦταν μιὰ παγίδα τοῦ Σατανᾶ! Κατέθηκα μόνος μου στὴν... Κόλαση! Ἀγιοι Πάντες! Κατέθηκα στὴν Κόλαση! Γιατὶ ὅμως κάνει τόσο κρῦο ἐκεῖ μέσα; Ἡξερα ὅτι στὴν Κόλαση οἱ ἐξαποδῶ ἔχουν ἀνάψει μεγάλες φωτιές καὶ μέσα σὲ τεράστια καζάνια βράζουν πίσσα γιὰ νὰ θασανίζουν τοὺς κολασμένους! Γιατὶ, λοιπόν, κάνει τόσο κρῦο ἐκεῖ; Ποῦ εἶναι τὰ καζάνια; Τί γίνανε οἱ φωτιές; Γιατὶ, ὁπάρχει μόνο πάγος; Ἀ! τώρα καταλαβαίνω! Ἡ Κόλασι ἔχει διάφορα διαμερίσματα! Στὸ ἓνα σὲ θασανίζουν μὲ τὴ φωτιά, στὸ ἄλλο μὲ τὴ δίψα, στὸ ἄλλο μὲ τὸ κρῦο καί... πάει λέγοντας! Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ κι' ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾷ!

Φτάνει στὴν ἐξοδο καὶ θγαίνει ἔξω μὲ τόση φόρα, ὥστε

τινάζεται δέκα μέτρα μακριὰ πάνω στὸ χιόνι.

Σηκώνεται ἀμέσως καὶ συνεχίζει τὸ τρέξιμό του στὰ τυφλά. Φτάνει στὴν ὄχθη τῆς λίμνης καὶ θρίσκει πάλι φάτσα μὲ φάτσα μὲ τή... φώκια!

— Θεοῦλή μου!, τραυλίζει μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη. Ὁ Ἐξαποδῶ θέλει σώνει καὶ καλά νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου! Πεθαίνω!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος!

**Τὸ Σφυρί
τοῦ Πρωτόγονου**

ΤΥΡΩ ἀπὸ τὸ λιπόθυμο νάνο, ἡ μάχη συνεχίζεται σκληρὰ. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἑσκιμῶους καὶ ἄρκετοὶ πρωτόγονοι, καθὼς καὶ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ κερασφόρα ζῶα, ἔχουν πέσει κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Ἀστραπῆς. Οἱ ὑπόλοιποι Ἑσκιμῶοι ἔχουν ἐξαφανιστῇ πίσω ἀπὸ τοὺς παγόλοφους, κατατρομαγμένοι καὶ πανικόβλητοι.

Στὸν ἀέρα, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Σατοῦρ ἐξακολουθοῦν νὰ μάχωνται μὲ ἀπίστευτὴ ἀγριότητα. Ἡ δύναμή τους ἡ γρηγοράδα τους καὶ ἡ ἐπιδεξιότητά τους εἶναι ἴσους μετὰ ἑαυτοὺς καὶ ἡ νίκη γέρνει πότε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἑνὸς καὶ πότε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἄλλου.

Ξαφνικά, ὁ Σατοῦρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος τοῦ Κακοῦ, κατορθώνει νὰ χτυπήσῃ

τόν αντίπαλό του στο μόνο ευαίσθητο σημείο του σώματός του, κάτω από την άριστη ρή φτέρνα! (*)

Ο Ύπεράνθρωπος αρχίζει να πέφτει! Πυκνό σκοτάδι τον τυλίγει και ο κόσμος χάνεται γι' αυτόν για μερικές στιγμές! Τò κορμί του θρονιάει στο σκληρό παγωμένο ξδαφος με υπόκωφο γδοῦπο και μένει εκεί άσάλευτο!

Ο Σατούρ κατεβαίνει ξοπίσω του, ένώ ένας προϊστορικός γίγαντας πλησιάζει πρὸς τὸν ήρωά μας μ' ένα σφυρί στο χέρι!

Η γροθιά του Κεραυνού άνεβοκά- τέθηκε με όρμη...

Μά πριν ό ένας ή ό άλλος φτάσουν κοντά του, πριν καν ό Κεραυνός και ή 'Αστραπή κινηθούν για να βοηθήσουν τὸν πατέρα τους, ό Ύπεράνθρωπος συνέρχεται και τινάζεται όρθιος!

Τήν ίδια στιγμή, ό Σατούρ προσγειώνεται άκριβώς πίσω του, ένώ ό πρωτόγονος φτάνει μπροστά του!

Τό χοντρό μπράτσο του πρωτόγονου κινείται γοργά και με τρομακτική όρμη!

Τό μεγάλο πέτρινο σφυρί διαγράφει ένα ταχύτατο ήμικύκλιο στὸν άέρα και κατευθύνεται πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ Ύπεράνθρωπου!

Ο φίλος μας σκύβει ένστικτωδώς. Τό σφυρί δέ συναντάει τὸ κεφάλι του. Χτυπάει όμως στη μέση τοῦ προσώπου του τόν... Σατούρ, πὸς στέκεται πίσω του!

Τό χτύπημα είναι φοβερό! Ένας ξερός κρότος άκούγεται σαν να σπάζουν κόκκαλα και ό Μαῦρος Ύπεράνθρωπος χάνει τις αισθήσεις του και σωριάζεται χάμω!

Ο πρωτόγονος, γρυλλίζοντας σαν άγρίμι γιατί χτύπησε τὸν άφέντη του αντί για τὸν αντίπαλό του, ξανασηκώνει τὸ σφυρί για να χτύπήσει τὸν Ύπεράνθρωπο!

(*) "Όπως ό ήρωας τῶν 'Αρχαίων 'Ελλήνων 'Αχιλλεύς, έτσι κι' ό Ύπεράνθρωπος είναι τρωτός στην άριστερή φτέρνα του. Ένα χτύπημα εκεί, τὸν κάνει να χάνει για λί- γο τις αισθήσεις του!

Τὸ σφυρὶ τοῦ πρωτόγονου χτύπησε τὸν Σατούρ στὸ πρόσωπο!

Αὐτὸς ὅμως, σκυφτὸς καθὼς εἶναι, ὁρμάει ἐναντίον του, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση τὸν σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸν βροντᾷ χάμω μὲ ὅλη τὴ δύναμί του!

Ὁ πρωτόγονος δὲν ἀντέχει στὸ τρομερὸ αὐτὸ χτύπημα πάνω στὸ σκληρὸ πάγο. Τὸ κορμὶ του τσακίζεται καὶ τὸ κρανίον του ἀνοίγει στὰ δυό!

Ἀποφασισμένος νὰ τελειώσῃ πιά μιά καὶ καλὴ μὲ τὸν τρομερὸ ἀντίπαλό του, τὸν ἐγκληματικὸ Μαῦρο Ὑπεράνθρωπο, τὸ θανάσιμο ἐχθρὸ τῆς Ἀνθρωπότητος, ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει πρὸς τὸν Σατούρ, ἀλλὰ σταματᾷ κατάπληκτος! Ὁ Σατούρ... ἔχει ἐξαφανιστῇ! Κυττάζει πρὸς τὸν οὐρανὸ, μὰ δὲ βλέπει τίποτα! Κυττάζει γύρω, μὰ πουθενὰ δὲ διακρίνει τὸ

παραμικρὸ ἶχνος τοῦ Σατούρ!

Τὶ εἶχε γίνῃ; ποῦ εἶχε ἐξαφανιστῇ ὁ μυστηριώδης Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος;

Ἐνῶ τὰ παιδιὰ του γύρω ἐξοντώνουν καὶ τοὺς τελευταίους πρωτόγονους καὶ τὰ τελευταῖα κερασφόρα ζῶα, ὁ Ὑπεράνθρωπος στέκεται ἐκεῖ ἀσάλευτος προσπαθώντας νὰ λύσῃ τὸ ἀλλόκοτο αἰνίγμα!

Καὶ τότε νοιώθει νὰ τὸν τραβοῦν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ στριφογυρίζει ἀπότομα. Εἶναι ὁ Κοντοστούτης, ποῦ ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὴ λιποθυμία του.

— Ὁ... Σατανᾶς!, μουρμουρίζει.

Καὶ δείχνει τὴ φώκια. Ὁ Ὑπεράνθρωπος χαμογελάει καὶ λέει:

— Εἶσαι ἀνόητος, Κοντοστούπη! Δὲν εἶναι ὁ Σατα-

νᾶς! Εἶναι μιά φώκια!

Τώρα ὁ Κοντοστούπης, πού δὲν τὸν τυφλώνει πιά ὁ τρόμος, βλέπει κι' αὐτὸς πῶς ἔχει νὰ κάνῃ μὲ μιά ἄκακη φώκια! Καὶ θέλει νὰ διασώσῃ τὴν ὑπόληψί του.

— Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε πῶς δὲν εἶναι φώκια; λέει ἀγανακτισμένος. Φώκια εἶναι θέθαια! "Ἄν θέλῃς, μπορῶ νὰ τὴν... πιάσω καὶ νὰ σοῦ τὴν φέρω ἐδῶ! Σοῦ μιλάω θυῶς γιὰ τὸ Σατανᾶ! Τὸ ξέρεις πῶς κατέβηκα στὴν Κόλαση καὶ πῶς ὄγῃκα πάλι ἀφοῦ... πᾶλεψα μὲ καμμιά δεκαριά βελζεβούλῃδες;

— "Αφσέ με, Κοντοστούπη!, λέει αὐστηρὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Δὲν εἶναι ὥρα γι' ἀστεῖα!

— Ἀλήθεια, σοῦ λέω!, ξεφωνίζει ὁ νάνος. Νὰ μὴ μὲ κάψῃ ὁ Θεός, ἂν σοῦ λέω ψέματα! Νὰ ζήσω χίλια χρόνια, ἂν σέ γελάω! Κατέβηκα στὴν Κόλαση! Μπρρρ! Τὶ κρῦο πού κάνει ἐκεῖ κάτω! Χιλιάδες κολασμένοι θαμμένοι μέσα στοὺς πάγους! Μαμούθ! Κερασφόρα λιοντάρια! Θεοῦλη μου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Περίεργη Κόλαση!, μουρμουρίζει. Μήπως... Γιὰ ὁδήγησέ με στὴν εἰσοδὸ της, Κοντοστούπη!

Στὸ μεταξύ, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπὴ ἔχουν ἐξοντώσει ὅλους τοὺς πρωτόγονους κι' ὅλα τὰ τερατώδη θηρία.

Τὸ ἄσπρο χιόνι γύρω εἶναι

τώρα σκεπασμένο ἀπὸ νεκρὰ κορμιὰ καὶ λερωμένο μὲ αἷμα πλασμάτων πού ἔζησαν ἐδῶ καὶ χιλιάδες ἢ καὶ ἑκατομμύρια χρόνια!

— Ἐλάτε, παιδιὰ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ὁ Σατοῦρ μᾶς ξέφυγε, μὰ ὁ Κοντοστούπης μοῦ μίλησε γιὰ μιά... Κόλαση τόσο περίεργη, ὥστε θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ.

Μενεξεδένιες Ἀκτίνες

ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ ὁ-

λοι μαζί, μὲ τὸν Κοντοστούπη μπροστά, πού ἀρχίζει πάλι νὰ τρέμῃ στὴ σκέψι διὸ θὰ τὸν ἀνάγκαζαν νὰ κατεβῇ στὴν Κόλαση τοῦ πάγου καὶ τοῦ κρύου! Τὸ τρεμουλιασμά του γίνεται ὅλο καὶ πιὸ ἔντονο ὅσο πλησιάζουν στὴν εἰσοδὸ τῆς σπηλιᾶς καί, ὅταν φτάνουν μπροστά στὸ ἀνοιγμα, ἀνάμεσα στὰ δυὸ θράχια, ὁ νάνος στηλώνει τὰ πόδια του, χάμω καὶ σταματᾷ σὺν πεισματάρικο γαῖδοῦρι!

— Δὲν ξαναπάω ἐκεῖ μέσα! λέει τρομαγμένος. Δὲν ξαναπάω στὴν... Κόλαση! "Ἄν θέλετε νὰ πᾶτε νὰ κουβεντιάσετε μὲ τὸ Βελζεβούλ, ὥρα σας καλὴ! Ὁ δρόμος εἶναι ἀνοιχτός! Ἐγὼ θὰ μείνω ἔξω!

— Πολὺ καλὰ, Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Καὶ προχωρεῖ μέσα στὸ ἀνοιγμα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιὰ.

Διασχίζουν τὸν ὑπόγειο διὰ δρομο, φτάνουν στὴν ἀπέραντη σπηλιὰ μὲ τοὺς παγωμένους ἀνθρώπους καὶ τὰ προί-

στορικά ζώα και σταματούν κατάπληκτοι.

Σε μιὰ γωνιά τῆς σπηλιάς, ὁ Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος τοῦ Κακοῦ, στέκεται ὀρθίος μπροστά στὸν παγότοιχο καὶ κάνει κάτι παράξενο.

Κρατάει στὰ χέρια του ἓνα ἀλλόκοτο φανάρι, ποὺ μοιάζει μὲ προβολέα αὐτοκινήτου. Τὸ φανάρι αὐτὸ θγάζει ἓνα περιέργο μενεξεδένιο φῶς, ποὺ ὁ Σατούρ στρέφει πάνω στὸ διαφανὴ παγότοιχο.

Ἔτσι τὸ φανάρι φωτίζει ἕνα τεράστιο μαμούθ, ποὺ εἶναι κλεισμένο μέσα στὸν πάγο, κάνοντάς το νὰ φαίνεται κι' αὐτὸ μενεξεδένιο!

— Μὲ νίκησαν πάλι οἱ Ὑπεράνθρωποι! γρυλλίζει ὁ Σατούρ μὲ πικρὸ μῖσος στὴ φωνή. Μὰ ἡ νίκη τους δὲν εἶναι ὀριστική! Θὰ ἀναστήσω ἓνα - ἓνα ὅλα τὰ μαμούθ, ποὺ θρίσκονται ἐδῶ καὶ θὰ τὰ ἐξαπολύσω ἐναντίον τοῦ κόσμου μαζί μὲ τοὺς πρωτόγονους ἀνθρώπους! Θὰ ἐκ-δι-κηθῶ! Θὰ ἐκ-δι-κηθῶ!

Μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ φρίκη, οἱ Ὑπεράνθρωποι θλέπουν τὸν πάγο, λουσμένο ἀπὸ τὸ μενεξεδένιο φῶς, νὰ λυώνη σιγὰ - σιγὰ!

Καὶ θλέπουν, μέσα στὸν παγότοιχο, τὸ τεράστιο μαμούθ νὰ... σαλεύη ἀργά!

Τριζίματα ἀκούγονται, καθὼς ὁ πάγος ραγίζεται κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τῶν μυῶν τοῦ μαμούθ!

— Θεέ μου!, λέει ἡ Ἀστραπή.

Ὁ Σατούρ τὴν ἀκούει καὶ στριφογυρίζει. Ἀντικρύνει τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ τὸ πρόσωπό του συσπάται ἀπὸ τρόμο! Εἶναι ὁ τρόμος ποὺ κυριεύει τοὺς θρασυδείλους, ὅταν ἀντικρύνουν τὸ θάνατο!

— Ἀστραπή!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Μείνε ἐδῶ καὶ τσὰκισέ τον ἂν δοκιμάση νὰ ξεφύγῃ! Κεράυνέ, ἔλα μαζί μου! Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς ὁρμοῦν μαζί πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σατούρ. Μὲ μιὰ ἐκτίναξι, ρίχνονται ἐπάνω του, μὰ ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος μ' ἓνα πλάγιο πήδημα ἀποφεύγει τὴν ἐπιθεσί τους καὶ πετάει πρὸς τὴν πόρτα.

Ἐκεῖ, ὁρμάει ἐπάνω στὴν Ἀστραπή, μὰ τὸ κοριτσάκι, ποὺ παρακολουθεῖ ἄγρυπνα τὶς κινήσεις του, κάνει πῶς θὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι τῆς καὶ τοῦ δίνει μιὰ γροθιά μὲ τὸ δεξιό, ἐνῶ συγχρόνως τὸ δεξιό τῆς γόνατο σηκώνεται ἀπότομα καὶ χτυπάει τὸν Σατούρ στὸ στομάχι, ἀναγκάζοντάς τον νὰ τραθηχτῇ πίσω, μέσα στὴ σπηλιά, οὐρλιάζοντας σὰν κολασμένη ψυχή!

Καθὼς διαδραματίζονται ὅλα αὐτά, ὁ Ὑπεράνθρωπος ρίχνει ματιὰς πρὸς τὸν τοῖχο, ὅπου ὁ πάγος εἶχε ἀρχίσει νὰ λυώνη καὶ τὸ μαμούθ νὰ σαλεύη κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων τοῦ Σατούρ.

Ὁ πάγος τώρα ἔχει πάψει νὰ λυώνη. Τὸ μαμούθ δὲ σαλεύει πιά! Ἐχει θυθιστῇ πάλι στὸν ψυχρὸ θάνατο, ὅπου

ήταν βυθισμένο χιλιάδες χρόνια τώρα!

Ο Σατούρ διαγράφει ένα μεγάλο κύκλο μέσα στην άπειρη σπηλιά, γρυλλίζοντας υπόκωφα και θλαστικώδως άπαίσια.

Τό σατανικό πρόσωπό του συσπάζεται τρομακτικά και γίνεται έτσι τόσο άσχημο, ώστε ή Άστραπή κλείνει τα μάτια της για να μην το βλέπει.

Άπέραντος τρόμος έχει κυριεύσει το Μαύρο Υπεράνθρωπο. Καταλαβαίνει ότι βρίσκεται στην πιο κρίσιμη στιγμή της ζωής του. "Αν δεν κατορθώσω να ξεφύγω, οι Υπεράνθρωποι θα τον εξοντώσουν εκεί, μέσα στην παγωμένη σπηλιά, μέσα στο νεκροταφείο εκείνο των προϊστορικών ανθρώπων και θηρίων!

— "Υπεράνθρωπε!, λέει με φωνή όχι σταθερή. Προτείνω να κάνουμε μια συμφωνία! Αφήστε με να βγω από εδώ μέσα και υπόσχομαι να φύγω από τη Γη και να γυρίσω πίσω στον πλανήτη Κρόνο! Σας δίνω το λόγο μου...

— Δεν έχω καμιά εμπιστοσύνη στο λόγο σου, Σατούρ!, λέει ο Υπεράνθρωπος. Είσαι προδότης και έχθρος του ανθρώπινου γένους και συμμαχείς με τους έχθρους του ανθρώπου για να τον καταστρέψεις! "Αν σε αφήσουμε να φύγεις, θα συνεχίσεις το σατανικό έργο σου! Πρέπει να πεθάνεις!

Πετώντας σαν βολίδα, ο Υπεράνθρωπος χυμεί έναντιον

του και του δίνει μια τρομερή γροθιά στο στήθος!

Ο Σατούρ τινάζεται πίσω, χτυπάει πάνω στον τοίχο και, χωρίς να μπορεί να κυβερνήσει το κορμί του, ταξιδεύει προς το μέρος του Κεραυνού.

Τό Παιδί - Θαύμα τον υποδέχεται με μια γροθιά στο σαγόνι, στέλνοντάς τον ολόγυρα προς την Άστραπή!

Η Κόρη του Υπεράνθρωπου σφίγγει τη γροθιά της, πατάει γερά χάμω και... τα πόδια της γλυστρούν πάνω στον πάγο!

Τό κοριτσάκι πέφτει και ο Σατούρ περνάει πάνω από το κεφάλι της και βγαίνει στο διάδρομο!

* * *

"Εξω από τη σπηλιά, ο Κοντοστούπης πηγαινοέρχεται, με την πιο άγρια έκφραση του κόσμου στο πρόσωπό του.

— "Ε; κάνει με θυμό μιλώντας στον... αέρα. Τί είπες; Φοβήθηκα να κατεβώ κάτω, στην Κόλαση, μαζί με τους Υπεράνθρωπους; Χά, χά, χά! Φιλαράκο μου, ο Κοντοστούπης δε φοβάται τίποτα! Άκου; Τίποτα! Έγώ που σκότωσα τη μεγαλύτερη άρκουδα του κόσμου και θρέθηκα φάτσα με φάτσα με τον ίδιο τό... Βελζεβούλ, να φοβηθώ να κατεβώ στην Κόλαση! Χά! Ξέρεις γιατί δεν κατέβηκα αγαπητέ μου, στην Κόλαση; Γιατί δεν θέλω να την καταστρέψω! Ναί! "Αν κατέβαινα και μούλεγε καμιά παλιό κουβέντα ο Βελζεβούλ, θα έχανα την ύπομονή μου και

θά... χάλαγα την Κόλαση! Κι' αυτό θά ήταν άμαρτία, γιατί ὁ Θεὸς ὥρισε ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχη ὁ Παράδεισος γιὰ τοὺς καλοὺς καὶ ἡ Κόλαση γιὰ τοὺς κακοὺς!... Ὡχ! Πα..... Παναγίτσα μου! "Άγιοι Πάντες! "Άγιε "Ονούφριε, προστά τη μου, χάνομαι! Πεθαίνω! "Έρχεται ὁ... Βελζεβούλ!

"Απὸ τὸ στόμιο τῆς σπηλιᾶς ξεμπουκάρει μὲ ἀπίστευτη φόρα, τυφλὸς ἀπὸ τρόμο καὶ ἀπόγνωση, ὁ Σατούρ, ὁ Μαῦρος "Υπεράνθρωπος τοῦ Κακοῦ, ὁ ἐχθρὸς τῆς "Ανθρωπότητος!

Σὰν τζιτζικας, ποὺ εἶναι τυφλὸς ἀπὸ τὸ ἓνα του μάτι, κάνει γοργοὺς μικροὺς κύκλους στὸν ἀέρα κι' ἔπειτα πετάει ὀλόϊσια πρὸς τὰ πάνω καί, μέσα σὲ λίγες στιγμές, χάνεται μέσα στὸ γαλάζιο οὐρανὸ τοῦ Βόρειου Πόλου!

Μιά στιγμή ἀργότερα, οἱ τρεῖς "Υπεράνθρωποι ξεπετάγονται ἀπὸ τὴ σπηλιά. Τὸ πρόσωπο τοῦ "Υπεράνθρωπου εἶναι γεμάτο ἀπογοήτευσι.

— Μᾶς ἔφυγε!, μουρμουρίζει. Μᾶς ἔφυγε πάλι!

"Ο Κοντοστούπης νοιώθει πάλι τὴν ὀρεξὶ νὰ κάνῃ τὸν παλληκαρά.

— Τὸν ἄρπαξα μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴ σπηλιά, λέει μὲ καμάρι, καὶ τοῦ ἔδωσα... δυὸ - τρία χαστούκια, μὰ αὐτὸς... ἔβαλε τὰ κλάματα καὶ τὸν λυπήθηκα! Τὶ νὰ τοῦ κάνω, ποὺ εἶμαι... λυπησάρης, ἀλλοιῶς...

Οἱ τρεῖς φίλοι του θάζουν

τὰ γέλια. "Ο "Υπεράνθρωπος λέει:

— "Άστραπή, πήγαινε νὰ φέρῃς τὸ φανάρι τοῦ Σατούρ! Μ' αὐτὸ θά ἐξαφανίσουμε γιὰ πάντα τὴ σπηλιά τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων καὶ θηρίων, γιὰ νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ τὴν ξαναβρῇ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς!

"Η "Άστραπή μπαίνει στὴ σπηλιά καὶ ξαναβγαίνει σχεδὸν ἀμέσως κουβαλῶντας τὸ φανάρι. "Ο "Υπεράνθρωπος τὸ ἀνάβει καὶ στρέφει τὶς μενεξεδένιες ἀκτίνες του πρὸς τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

"Ο πάγος λυώνει ἀργὰ κι' ὅταν ὁ "Υπεράνθρωπος σθῆναι τὸ φανάρι, ὁ λυωμένος πάγος πῆζει πάλι καὶ σκεπάζει γιὰ πάντα τὴν εἴσοδο τοῦ ὑπογείου νεκροταφείου τῶν πρωτογόνων.

"Επειτα, ὁ "Υπεράνθρωπος στρέφει τὶς μενεξεδένιες ἀκτίνες πρὸς τὸ μέρος, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὑπολογίζει ὅτι θρίσκεται ἡ σπηλιά.

Περνοῦν μερικά λεπτά. Ξαφνικὰ ἀκούγονται διαπεραστι-

Ο Γ' ΤΟΜΟΣ

"Ο Γ' Τόμος τοῦ «Υπεράνθρωπου» (τεύχη 17—24) εἶναι ἑτοιμος καὶ πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 20.000. "Οσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας ἐπιθυμοῦν νὰ δεῖσουν τὰ τεύχη τοὺς μποροῦν νὰ τὰ φέρουν στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας, ΛΕΚΚΑ 23, γιὰ νὰ πάρουν σειρά.

κά τριξίματα και όλόκληρος
ό τεράστιος θόλος της απέ-
ραντης σπηλιάς καταρρέει,
θάβοντας πραγματικά αυτή
τη φορά τὰ προϊστορικά θη-
ρία και τους πρωτόγονους κά-
τω από δγκόπαγους χιλιάδων
τόνωνων!

Τέλος, ό 'Υπεράνθρωπος
πετάει τό φανάρι μέσα στη
λίμνη και λέει ικανοποιημέ-
νος:

— 'Η άποστολή μας έτελεί-
ωσε! Βέβαια, δέ θρήκαμε
τους έπιστήμονες που χάθη-
καν—τους σκότωσε, σίγουρα,
Σατούρ— μά σώσαμε την άν-
θρωπότητα από έναν τρομα-
κτικό κίνδυνο! Μπορούμε τώ-
ρα νά γυρίσουμε πίσω στην
'Αμερική και νά άναγγείλου-
με στον κόσμο ότι ό Σατούρ,
ό Μαύρος 'Υπεράνθρωπος, νι-
κήθηκε πάλι...

— Χάρis στον τρομερό ή-
ρωα Κοντοστούπη!, συμπλη-
ρώνει ό νάνος καμαρώνοντας.

* * *

'Αργότερα, τό ελικόπτερο
των φίλων μας προσγειώνε-
ται στή Νέα 'Υόρκη κι' ένα
αυτόκίνητο τους μεταφέρει
στό σπίτι του δημοσιογράφου
Τζιμ Μπάρτον.

Τώρα είναι όλοι τους καθι-
σμένοι στό σαλόνι και παρα-
κολουθούν—κρατώντας με δυ-
σκολία τὰ γέλια—τόν Κοντο-

στούπη, που διηγείται στον
Τσιπιτσιπ τὰ νέα «κατορθώμα-
τά» του!

— "Ημουν άφθαστος!, λέει
ό νάνος. Για φαντάσου με,
Τσιπιτσιπ, τυλιγμένο με γού-
νες και με μιá καραμπίνα στό
χέρι, μπροστά στην πιό μεγά-
λη και την πιό άγρια άρκού-
δα του κόσμου! Τη λυπήθη-
κα, νά σοϋ πώ την αλήθεια!
Στην άρχή ήρθε σιγά - σιγά
από πίσω και μου έκλεισε τὰ
μάτια με τὰ μπροστινά πόδια
της, κάνοντας «μούουου!» για
νά με φοβίση! "Όταν όμως
γύρισα και την αντιμετώπισα,
ή καρδιά της χτύπησε τόσο
δυνατά από τό φόβο της ώστε
την άκουσα! Ναι! "Άκουσα
τό... καρδιοχτύπι της! "Α!...

'Ο Κοντοστούπης νοιώθει
ξαφνικά ένα μαλλιαρό πρᾶ-
γμα νά του κλείνη τὰ μάτια!
Είναι ό Ντάνυ πού, για νά γε-
λάση, τύλιξε τὰ χέρια του με
μιá γούνα και πήγε σιγά-σι-
γά πίσω από τόν Κοντοστού-
πη.

— Μούουουουουου!, κάνει
τό παιδί.

Τό αίμα του Κοντοστούπη
παγώνει στις φλέβες του.

— Μή... μή, άρκούδα μου!,
τραυλίζει. Μή... με φᾶς! "Ωχ.
ή καρδούλα μου! Λυώνω...
σθῆνω... πεθαίνω!...

Και πέφτει λιπόθυμος!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο 'Ελληνικό κείμενο υπό θάνου 'Αστρίτη

'Αποκλειστικότης «Υπεράνθρωπου». 'Απαγορεύεται ή αναδημοσίευσις.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Έχουν ετοιμασθή και πωλούνται στα προσωρινά γραφεία μας (Λέκκα 23) οι δυο πρώτοι τόμοι του «Υπεράνθρωπου» (τεύχη 1—8 και 9—16).

Τιμή εκάστου τόμου, δραχ. 20.000. Για τις έπαρχίες και το έξωτερικό επιδάρυνσις για έξοδα αποστολής δραχ. 1.000.

Για δσους θέλουν να δέσουν τα τεύχη τους, διβλιοδετικά εκάστου τόμου δραχ. 5.000.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Υπεράνθρωπε, S. O. S. 'Η Ζούγκλα! Γῆ κινδυνεύει!
- 2) Οι Τερατάνθρωποι έκδικούνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν 'Ιπταμένων Δίσκων.
- 4) Μόνος ἔναντιον χιλίων.
- 5) Οι Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οι 'Υπάνθρωποι ἔξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων.
- 8) 'Ο Μαῦρος Θεὸς θανατώνει
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ 'Υπεράνθρωπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οι 'Αετοὶ ἔξορμούν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
- 14) 'Ο προδότης παγιδεύεται.
- 15) 'Ο Κεραυνὸς ὑποτάσσει τῇ
- 16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) 'Αστραπή, ἡ Κόρη τοῦ 'Υπεράνθρωπου.
- 18) Κεραυνὸς ἔναντιον Κεραυνοῦ.
- 19) 'Ο 'Αρχὼν τοῦ Κόσμου.
- 20) 'Ο Τρόμος τῶν 'Ωκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν 'Ερυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου 'Ελέφαντα.
- 23) 'Η 'Αστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν 'Αγκαλιὰ τῶν 'Ερπετῶν.
- 25) Σατοῦρ, ὁ Μαῦρος 'Υπεράνθρωπος.
- 26) 'Ο Πόλεμος τῶν 'Αστρων
- 27) 'Υπεράνθρωπος ἔναντιον 'Υπεράνθρωπων.

Όσοι οἱ φίλαθλοι διαβάσουν τὴν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ἡχώ

τὴν Μεγαλυτέρα καὶ Ἐγκυροτέρα
Καθημερινή Ἀθλητικὴ Ἑφημερίδα

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαῖον Περιοδικόν
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγὸς 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 27 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στά προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι καὶ θαυμασταί,

Μ' ἔχετε δῆ καβάλλα σὲ ρινόκερους σὲ
ἵπποπόταμους, σὲ λιοντάρια, σὲ κάθε εἶδους
τέρατα, ἀκόμα καὶ σέ... δεινόσαυρους! Δὲ μ'
ἔχετε δῆ ὅμως ἀκόμα καβάλλα σὲ Κένταυ-
ρους! Ξέρετε τί εἶναι οἱ Κένταυροι, ἔ; Ἀν-
θρώποι πού ἀπὸ τῆ μέση καὶ κάτω εἶναι ἄλο-
γα ἢ ἀνάποδα, ἄλογα πού ἀπὸ τῆ μέση καὶ
πάνω εἶναι ἄνθρωποι! Χριστευλάκη μου!

Τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα ἐλάτε ὅλοι μα-
ζί μου

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ

ἔπου συγκρούομαι, μὲ τὴ θεήθεια τῶν Ὑπερανθρώπων,
μὲ τοὺς Κενταύρους καὶ μὲ τὸν Σατούρ, τὸ Μαῦρο Ὑπε-
ράνθρωπο!.

Θὰ χορτάσετε μάχες, παλ ληκαριές, ἀγωνία, περιπέτει-
ες, ἡρώισμούς καὶ... λιποθυμίες!

Δικὸς σας
Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΛΟΙ
ΓΙΑ ΜΑΣ ΚΕΤΟ!
ΣΤΑ ΔΕΝΤΡΑ!

ΜΑ Ο ΚΕΤΟ ΔΕΝ
ΠΡΟΛΑΜΒΑΙΝΕΙ ΚΑΙ...

Ο ΚΕΤΟ
ΧΤΥΠΗΘΗΚΕ!

ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΖΗΤΗΣΩ
ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΩ!